

Микола Вінграновський
НА ДОБРАНІЧ



52
B48

Микола Вінграновський

НА ДОБРАНІЧ

ПОВІСТІ ТА ОПОВІДАННЯ

Для молодшого та середнього
шкільного віку



Художник
Василь Євдокименко

Київ «Веселка» 1983

У2
В48

Повести и рассказы украинского советского писателя о становлении характеров подростков, о любви и бережном отношении к родной природе.

Рецензент
Петро Морганко

4803010200—081
В ————— 124.83.
М206(04)—83

© Видавництво «Веселка»,
1983, ілюстрації



П О В І С Т І

ПЕРВІНКА

Миколка добігав до райцентру. Околичні вулиці степового райцентру були без хат і дерев — купи цегли, та глини, та уламків. Миколка біг далі.

На перехресті двох таких мертвих вулиць він зупинився: в який його бік тепер?

Почулася тупотнява, і знизу від ріки висунула голову сіра колона полонених німців.

Вели колону наші хлопці, майже хлопчики, з червоними зірками на сірих шапках, у куфайках, підперезаних брезентовими понсами.

Німецькі руки тягнулися від утоми аж до землі, а замість облич були самі лише очі — від страху.

Але Миколку цікавили не німці. Його цікавили наші. Сухим, нервовим поглядом він придивлявся до кожного бійця в сірій шапці під червоною зіркою, сподіваючись зустріти кого треба.

Миколка забіг колоні у хвіст, обігнув її і знову побіг під гору, але бажаного обличчя не було.

Колона завершила з райцентру в степ, звідки прибіг Миколка, а сам він тим часом, зітерши шапкою піт, побіг на хатки і землянки.

Біля однієї з таких хаток-ліплянок Миколка зупинився. Двос дітей сиділо під стіною: дівчинка тербила в решеті кукурудзу, а хлопчик, більшенький, дер ту кукурудзу на дертці.

— Здрастуйте! — сказав їм Миколка.

Діти положливо підняли на Миколку очі, помовчали, а потім дівчинка підхопила решето і щезла в ліплянці. Її братик — мливар, крекчучи, поніс за нею і дертку.

На порозі з'явилася жінка. Руки її по лікті були в глині.

— Тьотю, а де тут у вас базар?

— Хто?

— Базар!

— Я тобі дам базар! Ану, марш звідси! Тільки й дивляться, аби щось украсти! Ото на базар і йдять, там вас таких тільки й ждуть.

Миколка кинувся тікати.

Перебіг одну вулицю, другу, лапнув себе за груди і став. Став —

ні живий ні мертвий. Оглянувся туди-сюди: голо і порожньо навкруги, лише німецький танк обгорілий.

Миколка вискочив на гусеницю, потім на башту, заглянув у відкритий люк і поліз у танк.

Тут він сів і почав діставати з пазухи пачки перев'язаних грошей. Порахувавши пачку до пачки,— татова зарплата з фронту,— Миколка весело зітхнув: двісті тисяч, як є,— заховав гроші назад і вигулькнув із танка.

Булицею проїжджав віз, запряжений парою ще добрих коней. На возі, накритому брезентом, сиділи в брезентових плащах двоє дядьків.

Миколка пропустив дядьків, щоб проїхали далі, потім зіскочив із танка і назирці потьопав за ними.

Іхали-бігли недовго: почувся людський гамір, і перед Миколкою відкрився базар.

Миколка обвів його очима і сказав:

— Ого, який великий! — доторкнувся до пазухи з грішми і полетів униз, на базар, що шапка з голови мало не впала.

А на самому базарі так Миколка вже надивився. Білі свинки морські на руках у безногого дядька біленькими писочками витягують записочки із кошика: даси дядькові двадцять рублів, і за ці гроші біла свинка висмикне записочку, а в ній написано, що тобі має бути. Розгортаєш і читаєш: «Вас очікує казьонний дом. Але все закончиться благополучно». Що за «казьонний дом», Миколка не знає, але добре, що «благополучно».

«Тепер поворожу на корову»,— думає Миколка і дає дядькові ще двадцять.

Миколку обступають закутані хустинами по самі очі тітки і разом з ним уголос по складах читають: «Нет в жізні сщастя».

— Нема, значить, тобі щастя, синочку, та й де воно візьметься, при лихій годині,— каже якась тітка над вухом, а сама вже шелестить рублями до безногого дядька.

— Ну, раз нема, то нема,— каже Миколка і йде до перукарні, туди, де милять милом, точать бритви об паски і щетини під бритвами аж цвірінчать, так щетинам голитись не хочеться. І пахне духами, так пахне духами, що і не вилазив би із цієї теплої перукарні, а навіть жив би у ній і з ранку до вечора нюхав би цей золотий запах духів, якби не корова.

— А тобі чого, малий?

— Дядьку, капніть мені духами за шию, а я вам цілу десятку дам.

— Е, ні, десяткою тут не обійдешся.

— Ну, тоді за двадцятку!

— Спершу покажи, бо таких шелихвостів, як ти, вештається тут до чорта.

Миколка відвертається до стіни, дістає з пазухи червону тридцятку і каже:

— Гляньте, що не брешу.

— Тоді йди сюди, я тебе подушу на всі тридцять.

От тут-то вже Миколка й злякався: викинув гроші на свинки, викине на духи, а корова?

— Ні, за двадцятку і край, а десятку давайте здачі.

— Ти дивися який! Скільки ж це тобі?

— На цю осінь до школи...

— Тоді нагинай голову, і буде тобі за двадцятку.

Перукар бере зеленого флакона і під регіт дядьків, що під стінами стоять в орденах та медалях, капає холодними духами Миколці на шию.

— Може, ще й під носом?

— Але за двадцятку, — швидко відказує Миколка і вже чує під носом райський запах. Він тягне його у себе, так що пахне аж у горлі і в серці пахне!

Тепер мерщій купувати корову та бігом додому, щоб і мати понюхала, а з нею братик і сестричка, щоб знали і вони, які-то духи бувають на світі у перукарні на базарі.

Миколка прожогом вискакує з перукарні і стає: базар великий, людей багато, і де тих корів продають — невідомо. А тут ще духи розпахтілися, і вітер повіяв — пропали духи!

Миколка витягає з кишені вузлика, розв'язує, крайчик хліба і цибулину кладе до кишені назад, а хустинкою міцно перев'язує шию.

Тепер уже, нарешті! Можна було б і запитати, де продають корів, але як ти його будеш питати, коли ти малий і коли в тебе за пазухою двісті тисяч грошей — ще довідаються та заберуть!

Старців — на кожному кроці: і сліпих, і так покалічених, усяких ворожбитів і циган, а таких, що нічого не продають і не купують, — роями ходять по базарі, все може бути!

Миколка вщупує голову в плечі і, як горобець, впурхує поміж куфайок і шинелей, бушлатів, курток, зелених і рудих френчів, піджаків і, вдихаючи з-під носа майже уже невловимий пахощ духів, сопе в базарній хвилі в сподіванні, що винесе вона його туди, куди йому треба. Його жовті чуні і мамина куфайка обляпались грязюкою по самі вуха.

Нарешті натовп порідшав, і запах духів почав змішуватись із запахом прілої соломи: Миколка побачив корів.

Їх було небагато. Вони стояли в дальньому куті базару, де починались будівлі, і жували своє останнє винесене на базар сінце.

— Та ось де вони! — прошепотів Миколка і зупинився — бодай виюхати останні рештки духів, аби не пропадали. Хустинку ж на шиї він затягнув ще тугіше і вже хотів було йти до корів, як раптом

остовпів: біля крайньої корови, що стояла прив'язана до воза, двоє дядьків їли ковбасу.

Спочатку Миколка не повірив, але коли побачив, як один із них, той, що був у брезентовому плащі, зазначає свого червоного носа у торбину і витягає з торбини ще одне кільце ковбаси, — у Миколки потекла під щоками сліна, хоча він ніколи ковбаси і не їв, він тільки чув ковбасячий запах, коли їхнім селом проходили німці, чи італійці, чи хто там проходив іще: хіба їх усіх перелічиш?

Не стало ні духів, ні корів, ні корови від запаху того кілечка!

Боком-боком Миколка почав обходити дядьків, щоб вийти їм у спину і стати проти вітру і так дивитися.

Дядьки ж тим часом не поспішали. Не чути було, про що вони говорили, але говорили вони довго, і той ковбасячий дядько у брезентовому плащі висмикував із-за халяви батога, цвяхом ним у повітрі перед носом корови і знову їв ковбасу.

«От як виросту, — думав собі Миколка, — буду їсти ковбасу день і ніч, доки не наїмся і аж доки ці чуні не зношу, а як і зношу, то все одно, мабуть, не наїмся... Але нічого, нічого, не сьогодні-завтра прийде мій батько з війни, то все ще може бути, може, він прийде не з торбиною, а з повним мішком ковбаси, і медалей у нього буде на грудях дзеленчати більше, ніж у вас двох, узятих разом із вашою ковбасою!»

І Миколка вихопив із кишені крайчик хліба з цибулиною і, не зводячи засльозених очей з дядьків, з'їв свій харч як на вогні.

В цю мить увесь базар підняв голови в небо.

Навіть дядьки перестали жувати і позадирали в небо напхнуті ковбасою роти: низько над базаром шугонула трійка «яструбків». А за нею ще одна, потім — ще! Вони летіли дуже швидко: видно, когось мали виручати, бо фронт був десь недалеко, за Синюхою.

Миколка навіть помітив у кабіні льотчика — хлопця у шоломі. Миколці начебто здалося, що льотчик махнув йому крилом: мовляв, кому воювати, а кому... а кому корову купувати!

Миколка похолов: ось уже скільки часу він заглядає цим брезентовим дядькам у їхні ковбасячі роти, будь вони неладні, а корова?! А ще дванадцять кілометрів вести її степом додому. А мати ж хвора, не може злізти із печі і думає, де ж це він там на базарі і як.

Тим часом йшлося на післяобіддя, базар знелюднів, і корів лишилося іще менше, ніж було.

Миколка полічив — чотири корови.

Він підійшов поближче до однієї з них і, начебто нічого й нема, почав наслухати — скільки за неї правлять і скільки дають...

Трохи перегода до корови підійшли якийсь чоловік із жінкою. Чоловік одразу почав обмацувати та м'яти коров'яче вим'я, боки, шию.

— І скільки ж дає ваша біленька? — запитав чоловік власника корови.



— Та як на добру пашу, то до двох відер.

— А скільки ж ви за неї? — поспитала жінка.

— Та так, за чотириста — то можна було б і віддати...

Чотириста тисяч! Миколка відчув, як його двісті тисяч за назухою почали холодно ворухитись, як живі...

Лишилося три корови, і Миколка почалапав своїми жовтими чу-
нями до них.

Але дві корови були продані, а третя стояла за возами така, що до неї ніхто і не підходив. Те, що вона була вся геть-чисто чорпенька — півбиди, Миколці навіть сподобалося, що вона вся чорпенька і ріжки віночком. Але вона хиталася од вітру і світила ребрами, і вим'я під нею було, як маленьке яблучко, — ну просто тобі і не корова, і не коза! Продавала корову така сама й тіточка: на ній не було навіть куфайки, а лише сірий піджачок з рукавами по лікті та на ногах — одна чуня, а друга калоша, прив'язана до ноги кабелем. Ніс її посинів від березневого вітру, латана-перелатана хустина

стовбурчилась на голові, як шпаківня. Під пахвою тіточка тримала віхоть торішньої трави, налігач і хворостину.

Так вони і трусилися удвох з корівкою на спорожнілому базарі, на сірій землі під сірим небом.

Миколка обійшов корівку раз і вдруге і, оглянувшись, чи нема поблизу людей, швидко прошепотів:

— Тьотю, а скільки ви за неї просите, і так, щоб оддати?

У тіточки текли з очей сльози, чи то від вітру, чи хтозна від чого.

Не дивлячись на Миколку, дерким від застуди голосом вона проговорила:

— Віддаю за сто п'ятдесят...

— А вона хоч доїться?

— Доїться, три стакани дає на день, але при добрій паші...— Аж тепер тіточка повернула голову в Миколчин бік — хто ж це її все-таки питає?

Миколка стояв від тіточки по той бік корівки, так що вона Миколки не помітила і здивовано оглянулася навколо.

— Тьотю, — Миколка виступив із-за корівки, — мені ще далеко йти, то чи беріть свої гроші, бо не рано ж...

І не встигла тіточка надивуватися, як Миколка присів і до коліна червоними тридцятками відлічив усі сто п'ятдесят тисяч — кожні п'ятдесят тисяч мати перев'язала йому мотузочком, так що три рази по п'ятдесят — і корова твоя! Ще й п'ятдесят у запасі!

— Натє!

— А звідки ж ти будеш, що тебе самого оце послали?

— Та я тут недалеко, із Кумарів, може, чули, дванадцять кілометрів, а мати хвора на печі, та двоє малих, а батька чекаємо з дня на день із війни. Беріть! Беріть і перелічіть самі!

Доки тіточка скоцюрбленими пальцями і сухими губами перелічувала гроші, Миколка ще раз оглянув корівку.

Тепер вона була його, їхня, домашня, і з цієї хвилини корівка сподобалася йому на все життя: вона йому сподобалася так, що навіть, де не візьмись, духи — і ті знову запахли під носом!

Миколка глянув у темно-голубі корівчині очі і спитав:

— А як тебе звати?

Корівка кліснула, і в її очах на мить промайнуло щось таке, як ото, бувало, у матері над батьковим листом, що він живий і здоровий.

— Ну, синочку, бери її та веди, та гляди ж її там удома, бо вона була у мене смирененька, не билась, не перебирала. — І тіточка віддала Миколці налігача, хворостину та віхоть сірої торішньої трави.

— Буду йти, бо мені з нею і смеркне... — І, як тільки Миколка взяв налігача, корівка слухняно потьопала за ним по сірій базарній землі у Миколчине село, додому.

Вони відійшли далеченько і вже здалеченька оглянувшись: тіточка стояла на тому ж самому місці і посищеною рукою витирала на очах сльози.

— Тьотю! — гукнув Миколка. — А як же звати її?

— Первінкою звати її, сипочку! Первінкою...

Містечком пройшли спокійно. Даремно Миколка понабирав повні кишені каміння від собак. Майже всіх собак у містечку перестріляли німці, інші десь порозбігалися з переляку по лісосмугах та яругах, і коли вийшли з Первінкою за містечко на шлях, Миколка повикидав каміння у болото, щоб легше було йти.

Зо два кілометри від містечка дорога була вимощена, і йти було ще так-сяк. Але, як тільки бруківка закінчилась, почалося непроходиме царство болота. Тікаючи, німецькі танки і машини так погризли, погорбили, пом'яли, подушили землю, що йти було неможливо.

Миколка ступав крок, чуня лишалася у болоті, і, доки він висмикував цю, засмоктувало другу чуню — хоч стаць та й плач.

А тут звечоріло просто на очах, і почало ввижатися, паче у покинутих німецьких танках і машинах хтось є.

Первінка тулилась до Миколки і дрібно тремтіла, коли вони поминали постріляних корів, чи коней, чи навіть верблюдів. Німці тікали на чому могли, і, коли коні чи корови не в силі були під ними йти і падали у багнюку, тоді німці їх убивали...

Пахло чимось неприємно-солодким. Миколці хотілось затулити носа — руки не вільні: однією рукою він вів Первінку, а другою раз по раз витягав чуні з болота.

Так вони і посувалися вдвох під жерлами танків та гармат, поміж перекинутими машинами, погорілими гарбами і возами.

І тихо та порожньо на шляху і в степу, хоч вий.

Біля машин валялися потрощені мідні скрині з усіляким добром, з полотном, з квітчастими рушниками, з хромовими чобітьми, але Миколка знав, що нічого цього чіпати не можна, бо воно заміповане.

Пахло якимись ліками та горілою шерстю.

Смеркало. Смеркало й смеркло.

Первінка ледь тягла ноги, а Миколка піс уже чуї в руді і йшов у валянках по болоті. Попереду замаєчив горб з кам'яним давнім хрестом. Цей горб з кам'яним хрестом мав означати Миколці половину дороги.

На небо вийшли зорі, під ногами трохи підмерзло.

Вийшов червоний місяць, і танки відразу ж стали більшими, ось-ось неначе загуркочуть і застріляють.

Миколка уже б і побіг додому, якби не пудові поги набрякли, — мати ж удома не спить і думає: де ж це він?

Але ось і половина дороги.

Навіть при місяці видно у кам'яному хресті дірки від куль, але що

це? Під хрестом біля згорілої машини стоїть ліжко! Темне широке ліжко з золотими бильцями стоїть під хрестом при дорозі!

По Миколчиній спині сипнуло морозом: ішов уранці на базар — ліжка не було. Хто ж це його поставив за день?

Миколка пильно почав придивлятися до машин, до «тигра», що чорнів за хрестом у кюветі, і до самого ліжка — ніде нікого.

Червоно світить місяць над горбом, і тиша така тиха, аж холодна.

Навшпиньках Миколка підійшов до ліжка — ліжко порожнє, ні подушки на ньому, ні ковдри, самі лише дошки, де-не-де посічені кулями та осколками, та золоті бильця блищать при місяці, як чортові очі.

«Дай,— подумав Миколка,— сяду та відпочину, бо не маю вже сил отак теліпатися, та й Первінці щось треба дати».

Миколка похукав у руки, прив'язав Первінку до ліжка і пішов до «тигра», бо якраз саме там росли найвищі будяки: треба ж було цьому «тигрові» увігнатися в такі добрячі будяки!

Миколка нагнувся і зашарудів між лапатими будяками: під будяками щось росло. Пірій чи ковила — проти місяця не видно. Хоча вони і торішні, але рвати їх важко, сильно вони у землі сидять. Від «тигра» котами чомусь смердить,— от була б та цибулина, що її на базарі з'їв, як би вона зараз пригодились!..

Миколка виніс із будяків оберемок пирію, кинув його перед Первінкою на ліжко.

— Оце з'їси, Первінко, та й підемо далі, а я біля тебе посиджу,— сказав Миколка і сів на ліжко.

Первінка зашелестіла пирієм, а Миколці тим часом хтось почав мастити очі медом. Голова його хилилася на ліжко, згодом він підігнув під себе ноги і заснув.

Ніч стояла біла під місяцем, як молоко у дійниці, і тихо жувала Первінка під хрестом, оточена «тиграми» та «паптерами».

Доївши пізню свою вечерю, Первінка й собі вляглася біля ліжка та й заплющила очі...

Скільки Миколка спав — невідомо, але проснувся він від того, що його хтось гойдає з боку на бік.

Спросоння Миколка вискочив на ліжко з ногами і побачив, як Первінка рветься від ліжка туди і сюди, аж налигач тріщить, а здоровенний чорний собацюра, врівень з Первінкою, плигає між «тигром» і дорогою і намагається вхопити Первінку за ногу. Вона відхвицькується від нього, як може, очі повні страху — боже ж ти мій!

Миколка схопив відколений снарядом пматок хреста і з усієї сили поштовхнув собацюру по лапах. Але той тільки підскочив і сів на дорозі, весело і задоволено дивлячись на Миколку.

Тоді Миколка відважив підмерзлу грудку, другу, але собацюра то

пригинався, то пересідав з місця на місце і знову посело махав хвостом та задоволено повискував.

А навкруги білий-білісінький день, та й сонце в собі уже висо-ченько, морозець, у Миколки зуб на зуб не потрапляє. Додому, Первінку, мерщій додому, бо що ж там мати?

Миколка натягнув на замерзлі валянки чуні, відв'язав Первінку, ще раз пошпурив у собаку рудим осколком від снаряда і по примерзлих грудках побіг до села.

Пробігли вибалок, Первінка задихалась, задихався і Миколка — хай йому грець!

Станемо та відпочинемо.

Раптом у небі, де не візьмись, з'явилися наші і німецькі літаки. Одні з заходу, другі зі сходу. І тих і тих було так багато, що їхнім крилам не вистачало неба.

Вдарилися вони над Миколчиною головою в одну мить, і годі вже було про що й думати.

Німецькі бомбардувальники змушені були скинути бомби в по-рожній степ і тікати.

Степ, де щойно пройшли Миколка з Первінкою, залишив від бомб, як смола в казані.

Бомби падали одна на одну, бо їм не вистачало місця.

Де і як сховався Миколка з Первінкою, видно не було, видні були вогонь і дим, та чути надірваний голос повітря.

Всё скінчилося раптово, як і почалося: щезли літаки, і лише вирви в землі здивовано-тихо задивились у небо.

Миколка з Первінкою вилізли з воронки.

Коли глянь — собацюра теж сідає збоку від них, як нічого їй не було. Сидить, грає хвостом у реп'яхах і дивиться. Дивиться, собака душа, відгодований на зайцях та на куріпках.

А бодай ти здох!

Миколка пошукав очима камінця якого чи грудки, але пагорб сі-рів далеко і чисто, ледь викльовувалась молода трава.

Миколка нагнувся, ущипнув маленький блідо-зелений листочок, спробував на зуб — кислий! Щавель! Він!

Миколка накуб листочків, за щоками терпко взялося кислим — певже так рано щавель? Треба запам'ятати це місце і сьогодні ж прийти з корзиною — сіль, слава богу, удома є, вода у криниці є, щавлю принесу — от тобі і їжа. Перша весняна їжа! Миколка по-пахав щавлю у кишені, за пазуху, де тепло лежали п'ятдесят певит-рочених тисяч, і сказав Первінці:

— Тепер ми з тобою, Первінку, на ногах. Вода у криниці є, сіль є, і щавель маємо! — І Миколка підніс Первінці жменю щавлю, жме-ню з'їв сам. — Ходім!

Собацюра, що влігся неподалечку від них і жовтими вологими

очима радісно блищав на Миколку, коли той говорив з Первінкою, встав і собі.

— Ти що, приблудо,— гукнув до собаки Миколка,— ув'язався за нами? Нема тобі що робити? Вигналося здоровило таке, одним своїм видом кого хоч злякаєш.

Собака зрозумів, що Миколка звертається до нього, і раптом пере-крутився на одному місці, присів, підскачів і погнав щодуху навколо Миколки з Первінкою — колами-колами, трьох зайців вигнав, але не побіг за ними, встигне іншим разом!

Собака вискочив на пагорб і зупинився. Якусь мить він мовчки так і стояв, вдивляючись у дорогу до села. Щось він там побачив на дорозі, бо розтулив свою пащеку і загавкав. Голос у нього був, як у танка.

Первінка з несподіванки аж присіла. А собака гримкотів своїм голосовим страхіттям, і кожен гавкіт його виривався із горла, як снаряд. Таким голосом можна було загавкнути і до неба!

Собака гавкав і оглядався на Миколку.

Дорогою від села йшов якийсь чоловік. Він був ще далеко, але по тому, як він ішов, припадаючи на ліву ногу, Миколка впізнав його: це був їхній сусід дід Рятушняк.

— Перестань гавкати,— сказав Миколка собаці.— Це дід Рятушняк. Як будеш на нього гавкати, то він тобі ще й лупки дасть. Він тобі не я. Ану перестань!

Собака ображено прищулювся на Миколку, але гавкати перестав, відбіг далі вбік і приліг за перекотинолом.

— Діду! — крикнув Миколка.— Це я! Це ми з Первінкою додому йдемо!

— Де ж це ти був цілий божий день і ніч?

— Та ви ж бачите — дорога яка? А тут ще Первінка йти не може. Гляньте, яка тепер буде Первінка у нас!

Дід Рятушняк почухав Первінці за вухом, присів, подивився на вим'я, нічого Миколці не сказав, а тільки спитав:

— І скільки ж ти за неї дав?

— Сто п'ятдесят тисяч... А були й по чотириста!

— Ну, то чого ж,— сказав дід.— Тоді вона, може, цих грошей і стоїть... Ходім додому, там мати місця собі не знайде.

— Батька часом нема?

— Батька нема, але Петро Радзівський учора на станції був, то каже, що вже ідуть ешелони і все з такими, яких повідпускали додому,— сказав дід.

— Діду, а може, батько додому і не прийде?

— Як-то не прийде?

— Ну, вб'ють його німці та й усе.

— Не вб'ють... О, а звідки ж оцей козарлюга? — дід побачив собаку.

— Та причепився по дорозі вночі. Первінку хотів було з'їсти, так як його каменем... Гляньте, діду, якого я щавлю нарвав!

Дід узяв листочок, пожував і слитав:

— Де?

— А ось у ярку.

— У якому? У цьому ярку?

— Тільки отам оно під тим боком.

— Заведемо корову та прийдемо. Щось рано щавель пішов, але, може, воно й на краще...

— Діду, а понюхайте у мене за шиєю! — Миколка хутко розв'язав на шії хустинку.

— Що ж там у тебе має пахнути?

— А ви понюхайте!

Дід нагнувся, встромив свої руді вуса в Миколчину шию, довго внюхувався, а потім сказав:

— Чимось пахне, але чорт його знає чим.

— Ні, ви, діду, внюхайтесь добре!

Дід знову нагнув жовту, як суха макова голівка, свою голову, щось довго мимрив і закашлявся:

— Чимось пахне, чорт його знає чим, але чимось присмним.

— У перукарні на базарі за двадцятку!

— Може, й духи, але за двадцятку... Я б не дав.

Миколка обв'язав хустинкою шию:

— А я дав!..

Підходили до Миколчиної напівзгорілої хати. Хата стояла на рівному місці в обгорілому садку, з обгорілим сараєм. Лишилися подряпані котами білі вугли, та двоє вікон лишилось із десяти. Хата була велика, бо татів ще дід, як мати казала, на Бузі козакував і, козакуючи, сотворив цю хату своїм дітям. А дітей у татового діда бігало, як пшона.

Посеред двору чорніла криниця з пригорілим журавлем, і дід Рятушняк сказав:

— Коли б доброго сухостою знайти та журавель замістити. Але де ти його в чорта знайдеш, коли самому нічим в хаті розпалити.

І дід, і всі люди вже потроху допалювали у печах стріхи зі своїх хат, а в кого хати були попалені німцями, так у тих в землянках зимувала зима.

Правда, хто був здоровіший та молодший, той носив в'язками курай із степу, а хто старіший та недужий?

Отак і дерли свої стріхи та в піч кидали, щоб хоча душу нагріти.

— Діду, ведіть Первінку у сарай, а я зараз! — прошепотів Миколка і навшипяках відчинив двері сінешні, двері хатні, тихо підійшов до печі.

Вкрита батьковим давнім піджаком, мати лежала скраю печі і дивилася в стелю.

— Мамо! — крикнув Миколка.

Але йому лише здалося, що він крикнув. Він не крикнув, як того йому хотілося, а якимось прошелестів сухим язиком, бо слова неначе піском пересипалися.

— Мамо, я купив корову! Дід Рятушняк у сарай повів! Первінкою звати.

Мати здригнулася і повільно повернула до Миколки своє хворе обличчя.

Від стіни випірнули годівки Миколчиних брата і сестрички і в один голос заленетали:

— Наш Миколка корову купив! Наш Миколка корову купив!

— Я її ще вчора купив, але ж ти знаєш, мамо, дорога яка, і чуні розклеїлися, а тут ще ніч...

— Так ти що — і ночував у стену?

— Ночував. Трохи був змерз, але на ранок сонце зійшло, і тут, бачу, дід Рятушняк іде. І ще, мамо, дивись, п'ятдесят тисяч зайвих лишилось, і дивись, якого я щавлю парвав! У ярку, як до нас ото на половині дороги! Ми з дідом Рятушняком тепер будемо корзинами носити його!

— А ти ж хоч їв що-небудь?

— Їв. Щавель їв. І Первінка їла. Тепер ми будемо корзинами носити його. А як прийде батько, то й з батьком! З щавлем ми вже не пропадемо!

— А яка ж вона з себе? — тихо спитала в Миколки мати.

— Чорнецька. На весь базар вона одна така тільки й була. І роги віночком. Три стакани на день дає. І не б'ється.

Миколка витрусив на лежанку щавель, виклав гроші, став на лежанку коліньми, розв'язав на шиї хустину і сказав:

— Мамо, а понюхайте у мене за шиєю — чим пахне?

Мати пригорнула Миколку ближче до себе.

Миколка відчув гарячий спечений подих маминих губ.

— Ну, мамо, кажіть! Кажіть! Чим пахне?

— Де ж це ти, синочку, такими гарними духами напахтівся?

— У перукарні на базарі за двадцятку!

— Миколко, дай і нам понюхати! — потягнули шиї через маму братик і сестричка і своїми холодними носиками винюхували б Миколчине щастя і до вечора, якби в хату не зайшов дід Рятушняк:

— З молоком вас, Маріє, у вашій хаті!

— Так пішли здоїмо! — сплигнув Миколка з лежанки.

— Здоїмо то здоїмо, а чим годувати будемо? Чим же, Маріє, ми її годувати будемо?

— Так трава ж скоро буде, діду! — вигукнув Миколка.

— Доки до тієї трави — ще не один раз можна буде ноги витягти, — сказав дід і знову звернувся до матері: — У мене, Маріє, є та-

ка думка: поки на моїй хаті лишилися ще трохи стріхи, то нехай вона цю стріху поки що їсть — ви колись віддасте.

— А чи ж буде вона тую стріху їсти? — запитала мати.

— Буде їсти ще й дякуватиме. Сокирою посічу, теплою водою скроплю — ще й дякуватиме, як на великдень.

Знадвору почувся гамір.

Миколка виглянув у вікно: у їхніх воротах стояло душ десятеро жінок з порожніми відрами, і деякі коромислами показували на Миколчину криницю.

Оскільки криниці по всьому кутку були замулені, нікому було їх чистити, то жінки ходили по воду у Миколчин двір, до Миколчиної криниці, яку вичистив ще при німцях дід Рятушняк.

Жінки приходили до криниці і по два, а то й по три рази на день, скільки кому треба, а зараз збилися у воротах і топчуться.

— Що там таке? — Дід Рятушняк підійшов до вікна і собі.

— Зараз узнаю, — Миколка вибіг на подвір'я.

Біля криниці лежав отой самий степовий собацюра і, ледве котра з жінок наближалась з відрами до криниці, шкiрив зуби й гарчав.

В першу мить Миколка чомусь навіть зрадив, що побачив знову його вже біля своєї хати. Але від того, що собака самовільно призначив себе господарем їхнього подвір'я, влігся біля криниці та ще й людей не пускає, Миколка пошукав очима грудки чи налиці:

— Ах ти ж, приблудо чортова, ану геть від криниці, щоб і духу твого тут не було чути!

Як добрим ціном, собака гепнув хвостом по землі, зпсочу встав і, так стоячи і нікуди не тікаючи, сумно дивився на Миколку.

Вони були майже одного зросту і так дивилися один одному в очі.

Раптом собака висолопив червоного як жар язика, і не истиг Миколка опам'ятатися, як він лизнув його в щоку.

Миколка розгубився. Він оглянувся на діда Рятушняка, на жінок — ти диви, він ще й лизеться! — швидко витер долонею собачий лизок і сказав:

— Так от що: якщо ти ще будеш мені й лизатися, то я тебе зовсім од хати відпроваджу. А поки що йди лягай біля сарая, стережи Первінку і дай людям набрати води. Зрозумів? А поскільки я не знаю, як тебе звати, а називати тебе вже пізно, бо ти вже здоровий, то я буду так тебе і називати — Собакою. От. Пішли.

Похиливши голову, Собака пішов за Миколкою до сарая, ліг біля дверей, а Миколка взяв драбину і поніс її з дідом Рятушняком дертти для Первінки останні клапті стріхи...

Минали дні, і Первінка з'їла всю вулицю за якийсь там тиждень, чесно віддаючи свої три стакани молока.

Хату діда Рятушняка Первінка з'їла за два дні. Бо тої хати не

було що їсти — лише на причілку висіла жменя житньої соломи, і то такої старої, ще старішої за діда.

Її навіть не хотіли вже й миші.

Але дід акуратно ту солому посік, полив теплою водою і сказав Первінці:

— Дивись, ще й висівками трушу! — Дід висипав у тазик жменю висівок. — Їж на здоров'я. А пахне як, сам би їв!

Первінка з задоволенням схилилася над тазиком, а дід узяв білу німецьку алюмінієву літрову кружку і заходився доїти.

Миколка сів навпроти Первінки і слухав голос молока.

Таким щасливим Миколка ще не був ніколи — тонке дзюркотіння молока сповняло його душу небесною мелодією.

З порога сарая Собака і той дивився на Миколку такими радісними очима, що не зміг втерпіти: встав і почав ганяти чогось по подвір'ю.

— Діду!

— Га?

— От і нема вже й вашої хати, і Кваснячиної нема. Доїдасмо хату Коцюбенків. А далі що?

— А Пухленкова?

— Нема. Згоріла. Згоріла і Садкова, і Чоборя. Нема вже у нашому ряду жодної.

— Щось придумасмо! — сказав дід, встав, понюхав молоко, дав понюхати Миколці. — Піду сьогодні на той куток до брата, у нього не хата, а ціла скирта!

— Діду, буду я цієї ночі та ночувати біля Первінки. Бо тої ночі ввесь час щось ходило та гупало коло сарая. Я вже наслухав-наслухав, а воно ходить та гунає, а воно ходить та гунає! А замок же у нас пікудишній.

— А собака?

— А хто його знає, де він був. Десь, видно, ходив, по зайців, мабуть. Треба ж і йому чимось та харчуватися... Пошталйонша йде! — гостро скрикнув Миколка і вибіг до воріт.

Листоноша тітка Василина йшла через вигін до Миколчиної вулиці. Її помітили відразу ж усі хати і землянки.

Жінки і діти попрутулялись до шибок, не зводячи тривожних очей з тітки Василини: у який двір найперше заверне вона?

Тітка Василина завершила до Коцюбенків.

Довго вона щось не виходила звідти, від Коцюбенків, де п'ятеро дітей і тітка Коцюбенчиха...

Миколка злякано позирав на діда Рятушняка, і тихо було у всіх хатах та землянках.

І раптом — закричала тітка Коцюбенчиха...

Заплакали діти її, а вона чомусь вибігла на вулицю, на вигін, підняла руки туди, в сторону війни, і заголосила:

— Ой, діти, ви ж мої сироти, і де ж ти, господарю мій!

Тітка Василина і ще хтось повели попідруки Коцюбенкову вдову до хати, але голос її ще плакав:

— І до кого ж тепер та ви, сироти, та мої ви дрібнесенькі, до кого ж тепер мені з вами прихилитися? А ти ж та говорив мені, а ти ж та і не думав сам десь погібати, дітей покидати та мене з ними, із дрібними на світі лишати...

— Нема Коцюбенка,— сказав дід Рятушняк,— добрий чоловік був, а робив як, а співав... А тут ходиш по світі, і порохня вже з тебе сиплеться, і нікому ти вже не треба, а живеш — не кличе бог, от тобі і все...

— Діду, до нас іде,— прошепотів Миколка і злякано оглянувся на двері, на вікна, де лежала мати.

Тітка Василина йшла повільно, дивилася, як завжди, в землю, бо щодня змушена була приносити людям більше горя, ніж радості.

Миколка зіщулювся, наче люто змерз, і вже не дивився на тітку, а дивився десь наче позад себе.

Миколка чекав, Миколка вже приготувався, що ось тітка Василина підійде, мовчки постоїть, вийме із сумки похоронку і тяжко скаже: «Нема вже в тебе, синочку, батька...»

— Нема вам, синочку, нічого на цей раз,— раптом каже тітка Василина і йде далі.

Миколка як був, так і сів на камінь. Посидів довгенько, доки розвиділося в голові і доки не почулося згори їхньої вулиці ще одне чесь уловине голосіння.

— Діду, несіть Коцюбенкам молоко, а я пішов у стел. Пошукаю м'яшачі купи.

— Ти думаєш, миші тебе ждуть? Та поїли вони за зиму все, чим запаслись.

— Поїли? А може, й не поїли... Піду туди, за Розкопану Могилу, де торік просо було.

— Іди, тільки на міні не підірвись.

— Не підірвусь! — Миколка взяв мішечок і покликав Собаку.

Кому-кому, а Собаці тільки цього й треба було! Швиденько напився з калюжі води і рвонув! Він виривався наперед Миколки далеко аж за вигін, а потім летів до нього назад і якийсь час ішов спокійно поруч, аж доки на його ніс не падав дикий запах звіра чи птиці.

Тоді він на мить зупинявся і дуже серйозно, по-хазяйському поводив носом у тому напрямку, обережно зупиняв ніс, ще раз втягував у себе той запах і включав першу собачу швидкість — не йшов, а плив, стелився над землею, не оглядаючись нікуди, неначе від звіра і до його собачого носа була протягнута пряма-прямісінька струна, нікому не видима, а видима лише йому, і він ішов по ній, як і належить їти по струні.

В такі моменти Миколка зупинявся, аби це зашкодити чотирино-
гому мисливцеві своїм необережним кроком.

Собака ліг на землю... Не ліг, а опустився на неї, як пух, як па-
вутинка, дарма що важив добрих два пуди...

Зараз буде стрибок...

Стрибок!!!

В самого Миколки всередині щось аж тьохнуло, так стрибнув
Собака.

Щось фуркнуло з-під його носа, а Собака так і продовжував ле-
жати на землі, наче він не міг з неї встати, наче увігнався він ла-
пами в землю по самий живіт.

Собака якийсь час непорушно дивився вслід курішці, аж доки не
зникла вона в сірому просторі, а потім повільно і винувато повернув
до Миколки свою голову з двома пір'їнами від куріпчиного хвоста
в зубах.

— Ось тобі і масш,— сказав йому Миколка,— а ще кажеш! Хто
ж так плигає на куріпку? Що вона тобі — вовк? Краще шукай ми-
шачі купи. Вони не бігають і не літають. Шукай.— І Миколка сам
став обдивлятися навкруги.

Незабаром проминули Розкопану Могилу і вийшли на торішнє
просовище.

Біля Могили росла однеєнка груша-дичка, і Миколка помітив на
пій з десяток торішніх покоцюрблених грушеньок. Не гаючи часу,
він поліз на дичку.

Груша була колюча, як мороз, і лізти на неї — не мед. Та й гру-
шеньята висіли на верхів'ї.

Собака стояв під грушею біля мішка і не зводив з Миколки зди-
вованих очей.

Миколка позривав грушки в кишеню, одну з'їв сам,— була вона
бляшана якась, але грушевий дух ще трохи жеврів у пій,— одну ки-
нув Собаці.

Той негайно зловив її в повітрі, пожував-пожував та й виплюнув.
Грушок, видно, Собака не любив.

Порожнє запусчене поле сумно лежало без нічого,— ні соняшник,
ні колосок не хвилювали його в усі роки війни. Посіяв тут, правда,
хтось трохи проса за Могилою, і те миші з'їли.

Миколка розгорнув одну мишачу купу, другу. Купи були порож-
ні, за зиму миші перетрубили всі свої запаси і зараз живились, як
могли, коріннями, листочками торішньої трави, стеблами.

В одній купі Миколка знайшов трохи магару: миші не відда-
вали його, кусали Миколку за пальці, а Собака ловив і душив ми-
шей...

Додому прийшли надвечір. На подвір'ї, біля криниці було тихо.
Миколка зайшов у сіни, поставив мішечка з магаром і зайшов до
хати.

— Мамо, це я. Я магару з поля приніс! Завтра промію його водою, підсушу, потовчу в ступі — ось нам і каша!

— Добре, — тихо проказала мати. — Там дід Рятушняк картоплі приніс. То ти звари.

— Зварю, мамо. А ночувати я сьогодні буду біля Первінки.

Миколка вийшов у двір і сказав Собаці:

— Ти ж мені гляди — цієї ночі пікуди не ходи, щоб не вкрали Первінку. Чув? Гляди ж. А я буду в сараї.

Миколка взяв габлі, постелив куфайку біля Первінки, поклав габлі поруч, поставив собі на ніч кружку води, зачпив на замок зсередини двері і ліг.

Глибоко і тепло дихала Первінка, від її тіла пахло літом, нагрітим літнім вечірнім камінням.

Тільки-но Миколка заплющив очі, як щось за стіною гупнуло.

Миколка сів. Став наслухати.

Тихо-тихо, а потім гупнуло знову.

Миколка взяв габлі, підійшов до стіни і притулив вухо. Тихо. Так він постояв-постояв і знову ліг.

Тільки-но ліг, як відразу щось ударилося об стіну, аж увесь сарай затрусився, і Первінка з переляку звелась на ноги.

Миколка з габлями підбіг до дверей, ліг на землю і назирає у щіливу під дверима — хто там? Нікого. І Собаки не чути. Де Собака? Може, його хто придушив тихо або вбив, що Собака не встиг і гавкнути?

Щось заскімлило і загуло.

Ні, це березневий вітер скімлить у тонкім верхівтті і гуде у грубіших гілках.

А що це шумить? Дужче і дужче! Зі стелі сарая западали краплі. Дощ? Дощ.

Миколка підставив під краплі язика, покуштував: так і с — дощ. Западали краплі і на Первінку.

Миколка відв'язав її, перевів у сухіший куток сарая і сказав:

— Стій тихо-тихенько, наче нас тут і нема.

Не встиг Миколка проговорити ці слова, як ударило щось об стіну раз і вдруге, щось захарчало, заляскало, залопотіло, і гавкнув, як танк, Собака. Гавкнув, аж залився. Потім радісно завищав і задряпав лапами у двері, викликаючи надвір Миколку.

Миколка кинувся до замка, довго не потрапляв ключем. Нарешті відімкнув і вискочив.

Мокрий Собака лежав біля Миколчиних ніг і гатив хвостом по калюжі...

Гатив хвостом по калюжі, а сам дивився на дерево.

Миколка підвів голову і собі: на голім березневім дереві сиділо трое темних чи то птиць, чи звірів.

Собака сперся на стовбур передніми лапами і переможно гавк-

нув. Птиці чи звірі, побачивши Миколку, занявкали згори котячими голосами...

Щоранку Миколка вибігав у садок подивитись, як там росте трава.

Трава рости не поспішала, бо один день попускало на тепло, а другого дня мороз хапав зубами калюжі і землю і так тримав їх, доки міг...

Город копати було ще рано, але Миколка наточив рашпілем лопату, набив на граблі нового держака з акації та й пішов згрібати під яблунями торішніє листя. Під листям біленькими губками дихала трава і врзнобіч розбігалися мишачі окопчики.

В сіро-блакитних тілах яблунь вже говорила весна, не голосно, але говорила. Яблуні наче прислухалися до самих себе, і особливо оця біля хати, волова мордочка, що доспіває тоді, коли косять жито.

Гілку її розчахнула гармата, і Миколка намісив глини, замастив яблуні рану, стулив гілку докупи, обв'язав старим мішком і пішов подивитися, як там груші.

Біля груш було чомусь холодніше. Біля них якось завжди не так, як біля інших дерев. Яблуні — ті спокійні, розважливі, посаджені. Вони нікуди не поспішають. Ростуть собі, цвітуть, плодять, гупають ночами яблуками під собою і так і сидять на них, як квочки на яйцях. У груш обличчя тверді, і цвітуть вони біло і твердо — зацвіли, уродили, опали, і досить.

Миколка зупинився біля старої сивої груші. Вона так і звалася — Сива. Її посадив ще татів дід — козак, і росла вона дуже давно, і родила уже через рік, а то й через два — коли схоче.

Сива груша височіла так високо, що й літаки обминали її, щоб не зачепитися та не впасти. На ній була тьма-тьмуца гнізд, часом більше гнізд, ніж самих груш, і коли влітку з тих гнізд птиці подавали свій голос, то до неї хоч не підходь. Здавалося, Сива груша співає сама, аж страшно!

Миколка підійшов до груші-ладанки. Груші-ладанки пахнуть трохи медом, і хвостики у них довгі і прями.

А це ось — глива. Її груші трохи глевкі, а хвостики у них короткі і закарлючені.

А це — дуля. У неї найбільші і найсмачніші груші. З'їси одну таку грушу — і вже наївся на цілий день, і води не хочеш до самого вечора.

За грушею-дулею — маленька груша-картоплянка. Вона ще спить і проснеться не скоро, бо вона доспіває пізно, перед-снігом, коли вже ніяких груш нема, а вона є.

А ці дві груші — груші-сагачки. Їх, як і персика, посадив батько. Сагачки пристигають тоді, коли бджоли вже понаїдалися цвіту і троянди опали, отоді саме вони й пристигають.

Миколка попідгірбав під сагачками листя і падколупнув пігтем гілочку — сік!.. Груші-сагачки терпляче стримували себе, щоб не зацвісти, бо хоч горобці й порозпускали хвости та крила, але не треба поспішати з цвітінням. Бо зацвітеш, а тут мороз! Отоді й спробуй зацвісти вдруге...

А персик стоїть худий і пещасний, як обідране голодне циганча: з нього не вийшли ще зашпори, і він у саду малий і скоцюрблений.

Ще восени Миколка обіклав персика околотом, аби він зимою не замерз, але хтось той околот розтягнув, — чи німці, чи угорці покидали його під колеса своїм машинам у болоті, і персик цю зиму зимував на голе тіло.

«Якщо корінь не вмер, — подумав Миколка, — то доведеться його підрізати під самий корінь: може, з кореня ще яке персиченя та виросте»...

А над садом у синьому небі цвіли білі молоді хмари.

Миколка зіперся на граблі і пішов очима до них, до їхніх білих і чистих облич... Он мати стоїть з братом і сестричкою на руках. А це ось він, сам Миколка, веде Первінку степом з базару в село додому. Ось дід Рятушняк шкандибав...

Миколка стояв і дивився, як пропливають мати і він з Первінкою та дідом у синьому небі в краї далекі... В голові занаморочилося, і хмари почорніли: Миколка мало не впав — сильно закортіло їсти, ну хоча б то щавелику з'їсти... Як на зло, запахло проти вітру базарною ковбасою, зацвіла слина під щоками, і Миколці так захотілося їсти, як ще ніколи не хотілось...

Глянь — Собацюра йде від степу садом додому. Але йде головою не вперед, а назад, задом іде і щось тягне зубами, тягне, аж стогне.

— Ти що? Де це ти був? Що це ти цупиш?

Собака відразу ж покинув свій тягар, бахнув об землю хвостом і сів перед Миколкою, як святий.

Миколка підійшов ближче і побачив грубезний сувій чорного сукна. Сукно начіпляло на себе реп'яхів та болота і видавалося якимсь мігутнім звіром без голови.

— Де ти його взяв? Отам у яру із машини поцупив? Так там же ж міни, собача твоя душа! А якби підірвався? Ох, дам же я тобі лупки цими граблями, щоб знав!

Собака похилив голову і, втомлено хекаючи, тільки те й робив, що мовчав...

Миколка помітив — останнім часом Собака почав зникати. Почав десь зникати від хати і любив щось приносити. Де він ходив, Миколка не знав. Ночами він десь блукав, приходив уранці сумний, з жовтими очима, і пахло від нього лисицями, німцями і ще чимось, як ото, буває, пахне милом.

Собака важко лягав під сараєм і спав, лишаючи вуха, щоб не спав. Весь час йому снівся, очевидно, Миколка. Бо так: літаки у не-

бі — спить. Танки по дорозі — спить. Відро ляпає у криницю — спить.

Виходить на поріг Миколка — відразу ж Собаку наче хтось підкидає — встає, дивиться: що робити? Миколка снівся йому завжди, бо він, де б це не було, як тільки забачить Миколку, то мало не плаче. Але ввечері знову зникав на цілу ніч, щоб вранці пахнути лисицями, тіннями і ще чимось, як ото, буває, пахне батьком, коли він на війні і коли його довго нема, так нема, що аж сумно.

Миколчин Собака любив приносити.

Ні, не те, щоб тягнути до хати що попало. Віп знав ціну речам і приносив з німих полів те, що треба.

Настіпний годинник якомсь приніс із білими стрілками і гирею. Приніс він і френч зелений німецький з гудзиками, орденом і голкою з питкою в кишені. Битий валянок учора приніс на праву ногу Миколці. На ліву, наче знав, у Миколки був такий валянок — узув! А сьогодні на тобі — сувій чорного сукна прихекав із поля і сам у реп'яхах та болоті, як чорт.

Раптом Собака підняв голову, потягнув повітря, тихо заскімлив, завищав і з усіх своїх чотирьох ніг кинувся садом до хати, від хати через подвір'я на вигін.

Вигонем, ще далеко від хати, йшов якийсь чоловік... То йшов Миколчин тато... І хоча Собака ніколи й не бачив Миколчиного тата, але раптом він оголосив і мамі, і Миколці, і всім у селі, що йде господар з війни та ще й білого коника веде за собою, щоб орать! Собака вискочив назустріч Миколчиному татові, Миколка за Собакою, коник злякався, а Собака був уже на татових медалях і голосно плакав татові в поранене обличчя.

Вибігла мати, городом кульгав дід Рятушняк, здаля щось кричав і собі плакав, плакали й бігли жінки, до яких ще не прийшли чоловіки, а Собака вже повз на животі попереду тата до мами і молотив хвостом по землі, як ціпом.

І коли тато взяв на руки Миколчиного братика і сестричку, пригорнув до себе Миколку, і коли мати притулилась до татової спичи, Собака ліг долі і почав розглядати свої зальопані, в реп'яхах лапи...

А крізь відчинені двері сарая дивилась Первінка. По її чорненькому писку з темно-голубого, як слива, ока теж котилася темно-голуба, як слива, сльоза...

— Синочку, прив'яжи коня... Ну, то що там, дядьку? — якомсь дуже тихо спитав Миколчин тато діда Рятушняка. Спитав так, неначе для нього не було ні війни, ні обгорілого світу, ні напівзруйнованої хати.

Але дід Рятушняк плакав і через свій отой дитячий лагідний плач щось мимрив собі під носом і тільки те й робив, що цілував Миколчиного тата то в руку, то в плече.

— То що там, діду? — спитав і собі Миколка.

— Лопата де? — крикнув засльозений дід і побіг до Первінки в сарай по лопату.

Тато — за ним. Миколка — за татом.

— Прийшов наш хазяїн дорогий, Маріє! — тулилися гуртом жінки до Миколчиної мами. — Живісінький! А все ж могло бути, не дай господи, та не дай нікому!..

Розгаслим вигоном до Миколчиного двору знизу, від Кодими, згри від глинища сірими зграями потяглися з дітьми жінки, за ними клигали, зимово кашляючи, діди, і сам вигін став широкий, аж не видно. Миколчин тато з лопатою і дід Рятушняк з киркою вийшли із сарая і садом, стурбовані чимось вкрай, не кажучи нікому ні слова, швидко пішли повз кладовище в степ.

Миколка якусь мить розгублено подивився на маму, на тіток, а потім спочатку поволеньки, далі хутчіше потьопав за батьком та дідом Рятушняком. Собака — за Миколкою.

Батько та дід ішли просто на Розкопану Могилу. Йшли вопи, не розмовляючи між собою, батько якимось аж потемпів з лиця, а дід Рятушняк ще важче став припадати на ногу.

Біля Могили дід зупинився, вітер шапкою лоба і закашлявся. Батько теж пристояв, роздивляючись на підніжжя Могили:

— Наче не було нікого, дядьку?

— Ручаюсь, що не було. Я, Максиме Миколайовичу, всі ці роки не зводив із неї ока, як ви й веліли. Один раз, правда, тієї зими ночував біля неї під грушкою танками німець, але на верх не вилазив — було холодно, сніг, вітер.

— А що, як воно задихнулось? — знову тихо, як і на подвір'ї, спитав Миколчин тато.

Хто «задихнулось», хто «воно» — кортіло Миколці узпати і, може, чимось допомогти батькові.

— Тату, я тут був.

— Де, синочку?

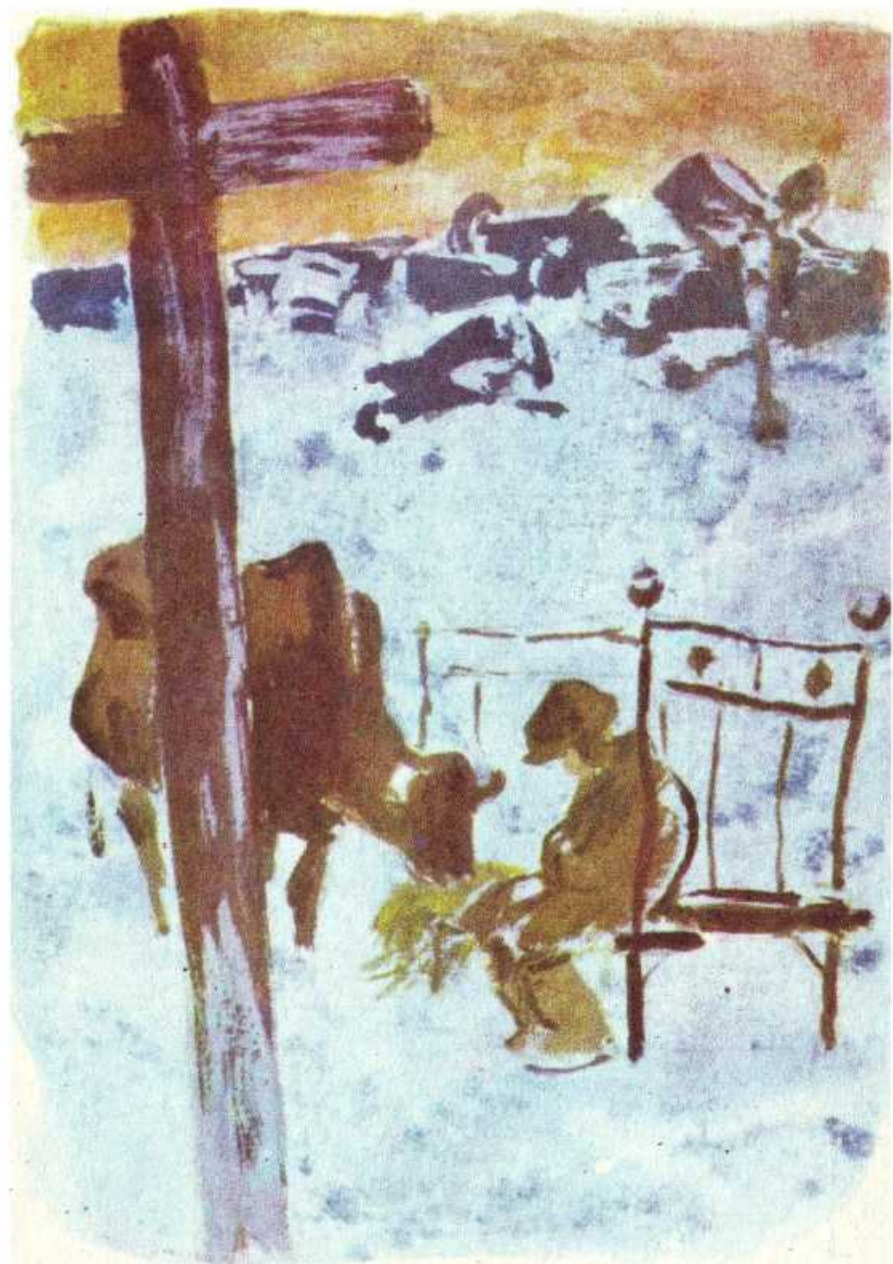
— Отут кругом. І на самій Могилі був, і на грушку вилазив оце недавно, як по мишачі купи приходив з Собакою.

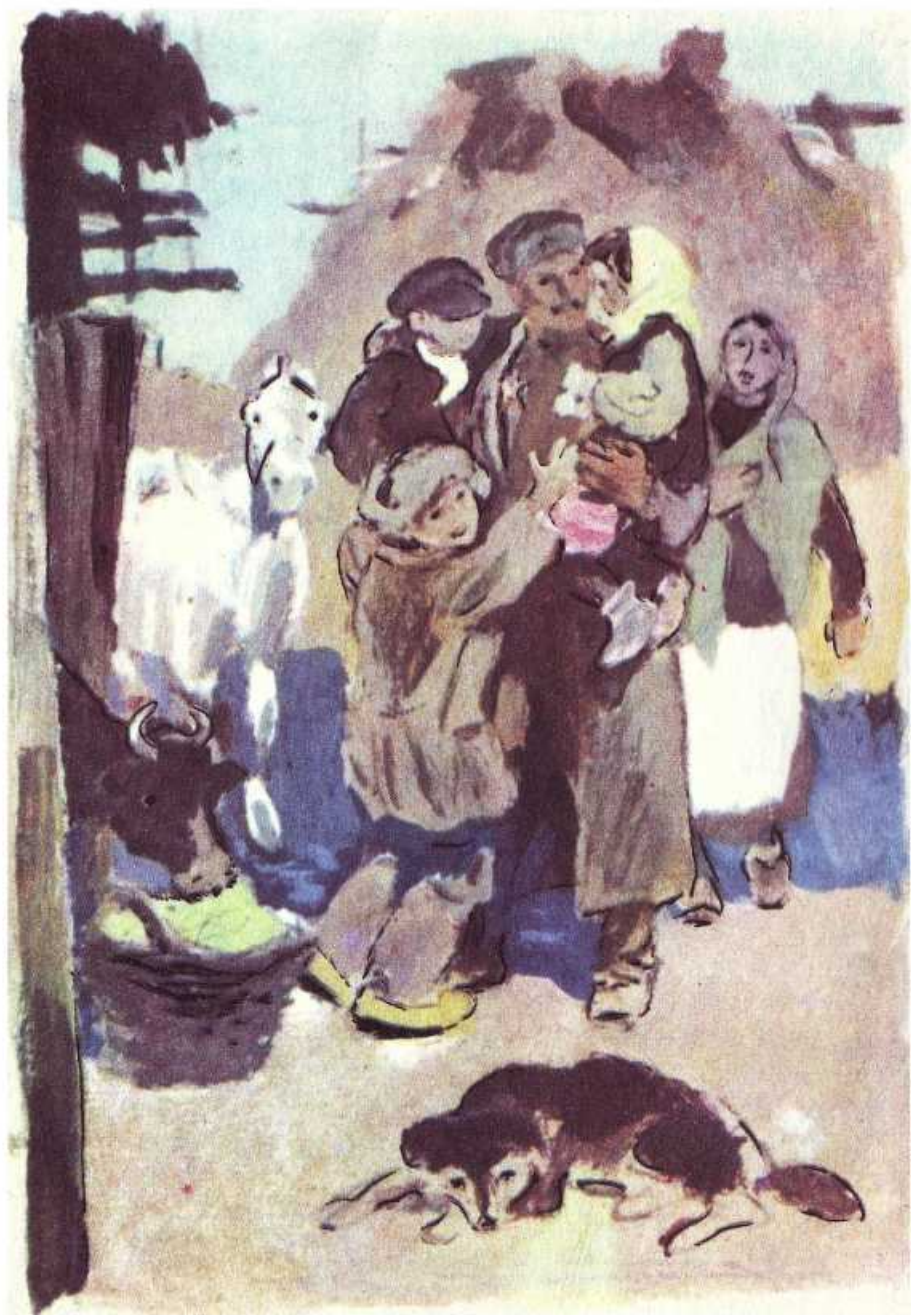
— Ну, добре... Пішли, — сказав батько. — Дайте, дядьку, руку, бо слизько.

Дід Рятушняк подав руку, і Миколчин батько повів діда на Могилу за руку. Верх Могили був весь чисто розкопаний, знесений кимось давно, що на тому версі була аж наче яма у глибину Могили.

Росли там будяки і ще якісь бур'яни, вищі за Миколку. Батько зачав лопатою вирубувати під корінь будяки, а дід Рятушняк виривати лободу, блекоту та різний непотріб.

Миколка і собі ухопився за лободу біля діда:





— Діду, а ви не боїтесь?

— Кого?

— Копати Могилу? І що воно у ній? Золото?

— Золото. З хвостиком.

— З яким хвостиком?!

— Золотим.

— Не смійтеся, діду, бо я тепер скажу батькові, що ви з мене смієтесь!

Дід заходився киркою довбати землю на своєму місці.

Собака — так той уже щось їв під грушкою унизу.

І сонце вийшло з-за хмари і засвітило у всі свої очі.

— Дядьку! Ідіть сюди! — гукнув Миколчин батько. — Ідіть сюди, допоможіть!

Дід Рятушняк спустився в яму до батька, щось довго вони крєтали, аж поки на руках не підняли над собою плуга. Вони поклали його на зрубане будячиння, а через хвилину поруч з ним поклали ще одного.

Потім із ями разом із землею полетіла пріла солома. Батько перестав копати, став на коліна і зачав розгрібати солону руками, занурюючи їх усе глибше і глибше, і раптом затих, ніби перестав дихати, ніби він там щось зловив під соломою дуже дороге і важливе.

У діда Рятушняка від хвилювання дрібно тремтіли вуса.

Батько випростався і підніс до очей пригорщу пшениці. Роздбився, понюхав, дав понюхати дідові, а дід ще й узяв зернину на зуб — і вони обнялися: Миколчин татко із дідом Рятушняком.

Дід зачав знову плакати і цілувати батька в плече і руку, шапка впала в нього із голови, і він зробився ще менший.

— Ідіть, дядьку, в село та кличте всіх, хай беруть, у кого що є: відра, мішки, все, що є! Пошліть кого-небудь до школи, щоб підмели класи. Будемо зсипати там.

— Біжу! — чомусь раптом дуже голосно, на весь степ крикнув дід Рятушняк і, як молодий, побіг до села.

— А ти, сину, повідтягуй будяки, тільки не поколись, на купу, та на тобі сірники та попали їх. А я буду копати!..

Скільки прожив Миколка на світі, але такого ще не бачив! Від села до Розкопаної Могили і від Розкопаної Могили до села засновигали люди. В мішках, в торбинах, на коромислах у відрах, в діжках на тачках люди носили і везли колгоспну пшеницю, яку батько закопав з дідом Рятушняком на початку війни таємно від усіх.

Носили до кінця дня і носили всю ніч. Білий місяць світив з усієї сили, і Миколка для себе помітив: іще до вчора усі тітки з їхнього кутка були мовчазні, печальні, згорблені. Але варто їм було почути, побачити і заносити пшеницю, як де взялися у них сили і ноги: забігали, заговорили, засміялись дівчатка, здавалося навіть, що їй горе повеселішало на обличчях удів.



Розвиднялося. Від Розкопаної Могили йшла валка жінок з останнім уже зерном, як від яру викотилась довжелезна колоца наших танків.

Гнівню та нетерпляче вони гуркотіли на захід, і сірі від болота «бобики» метушилися біля них, як сірі жуки.

Один з таких «бобиків» раптово розвернув і покотив до переляканих жінок з пшеницею на плечах.

З «бобика» вишлігнув молодий лейтенант з цигаркою за вухом:
— Хто такі і чому ви тут?

Жінки втомлено зняли з плечей торби і мішки і мовчки передихували.

Лейтенант покопирсався в одному мішку, в другому, взяв жменю зерна і спаленів:

— Де взяли?

Жінки кліпали на лейтенанта ні в тих ні в сих.

Добре, що підійшов Миколчин тато з дідом Рятушняком. Скинувши на землю плуга, Миколчин тато підійшов до лейтенанта.

Лейтенант, забачивши множество орденів та медалей на батькових грудях, відразу ж присмирнів.

А тут під'їхав ще один «бобик», і з нього вийшов справжній генерал.

Миколка аж упрів від здивування, бо ніколи ще не бачив живих генералів.

Генерал сказав:

— Доброго здоров'я, люди добрі!

— Здрастуйте, — сказали жінки, а лейтенант узяв під козирок. Батько не взяв, бо був без шапки, і струнко чомусь не став, а підійшов до генерала якось по-домашньому, не по-воєнному:

— Пшеницю несемо, он із тієї Могили. Я — голова колгоспу.

— Дуже приємно. Тимошенко, — м'яко сказав генерал і подав татові руку.

— В сорок першому закопав, коли відступали, думав, пропаде — не пропала!

— Не задихнулась?

— Уявіть собі — ні! Так що будемо сіять, товаришу Тимошенко.

Генерал набрав пригорщу пшениці, довго на неї дивився, глянув на батька, на жінок, оглянувся на танки, на небо з літаками, обережно висипав зерно чомусь собі у кишеню і помітив Миколку:

— А ти, синочку, чий?

— Я — татів! — сказав Миколка і заховався за батька.

— Бондаренко! — гукнув генерал капітана. — Лиши.. Як вас величати? — звернувся він до батька.

— Максим Миколайович.

— ...Лиши в цьому селі пару бочок пального... Більшим, Максиме Миколайовичу, не зможу вам допомогти. Щастя вам!

— І вам щастя, — сказав Миколчин тато.

Генерал взяв, — батькові, дідові, жінкам, — під козирок, сів у машину і поїхав.

— Татку, — прошепотів Миколка, — навіщо генерал пшеницю висипав у кишеню?

— Та, мабуть, для щастя, — сказав тато.

Не встигли дерев'яними лопатами перегорнути пшеницю у школі, як на вигоні сів літак з червоною зіркою на боці.

— Ой, — ойкнув дід Рятушняк і вибіг зі школи.

Дід наче знав. А знав — бо з літака злавив його син Петро.

Петро кинувся бігти до хати, але дід загукав до нього від школи, з дерев'яною лопатою в руці:

— Петре, я осьдечки, тут, у школі, зерно перегортаю! — і вдарив себе руками об поли та так і став, і сам не міг вже бігти до Петра.

— Тату! — крикнув Петро до свого татка — діда Рятушняка — і в хромових чоботах повз Миколку й жінок протупотів до свого батька та обійняв його.

— Здрастуйте, тату! Я — на два дні! Відпустку дали!

— Здрастуйте! — сказав Петро людям і перестав сміятися та радіти. — Здрастуйте...

Миколка аж присів: на грудях у Петра блищала Золота Зірка Героя, хоча погонів на плечах у нього й не було!

Дід Рятушник, забачивши цю Зірку, якось зніяковів, оглянувся на людей, а потім тихо сам прихилився до неї головою і — знову заплакав.

«От мені оце дід! — подумав Миколка. — Тільки й робить, що плаче, коли треба не плакати».

— Максиме Миколайовичу, — засвітився Петро до Миколчиного тата, — давно?

— Учора. Здрастуй.

— А я лечу та думаю...

— Надовго?

— На два дні!.. Тату, не плачте...

— А оце в тебе що? — пальцем доторкнувся дід Рятушник до Петрової Золотої медалі.

— Як — що? Дивіться, тату.

— Бачу... А он Миколка Первінку купив на базарі... Три стакани на день дає, — похвалився Миколкою дід Рятушник. — А я вже думав, де там ти є і що...

— Воюємо, тату! Не журіться!

Миколка сидів на порозі сарая і слухав пісень з хати діда Рятушняка. Над ним тепло дихала Первінка, біля нього лежав Собака, і «Цвіте терен» розливався над вигоном і літаком на ньому, над садом і над криницею.

— А чому мій татко — Максим Миколайович? — запитував себе Миколка. — І дід так на нього каже, і генерал, і Петро. А Петро ж не набагато молодший за татка?.. І Герой Радянського Союзу... Льотчик... На самолоті прилетів у хромових чоботах... Максим Миколайович... Гей, ти, — сказав Миколка Собаці, — здрастуй! Собако Собацюренько і ви, Первінку Миколаївно, добрий день! На цю осінь до школи — добрий день! А там, дивись, як татко з мамою і хату вкриють — добрий день! А у криниці завжди темно — добрий вечір!

— Синочку, а з ким це ти говориш? — тато і Петро стояли над Миколкою на небі на білих хмарах.

— Тату, а Первінка буде рости?

— А як ти хочеш?

— Хай не росте. І Собака хай не росте. Нехай вони будуть такі, як є.

— То вже будуть! — засміявся Миколчин тато, Максим Миколайович, засміявся Петро.

— Петре, треба було б подивитися, що по селах робиться. Це ж мені пішки виходить — далеченько... А так би подивитися, що у людей є. Бо у нас ні трактора, ні коней, а весна на носі... Як ти?

— А райцентр?

— Ще нічого не знаю. Збираюся. Але справа не в цьому...

— То що, Максиме Миколайовичу, заводити? — легко, празниково спитав Петро.

— До вечора вернемось...

— Татку, ви куди? На самольоті?

— Та полетимо, синочку. Таткові треба подивитися, що по селах робиться. Якщо хочеш...

— Хочу! — вилетіло з Миколки, як з птаха.

Дядько Петро завів літак, і він полетів.

Миколка сидів у тата на колінах поруч з дядьком Петром, і земля не чорна, не сіра, а золота мерехтіла під літаком, і над ним, і збоку. Все було в золоті, і тато, і Петро.

— Це що?

— Забари. Лети, Петре, на Кам'яний Міст. Отам і сядемо. А з Кам'яного Мосту — на Криве Озеро. Подивимось, що там. З Кривого на Грушку і — додому.

Сіли в Кам'яному Мості, сіли в Кривому, в Грушці, ще десь сіли. Миколка не виходив з літака: батько з Петром ходили по сільрадах, гомоніли з головами колгоспів, видно, торгувалися, били «по руках», і з кожною посадкою в літак прибували нові пасажирки: в Кам'яному Мості — ягня і пара голубів, в Кривому — козеня і теличка, в Грушці — борона, двоє гусей. Теличку, козеня і ягня тато з Петром прив'язали у літаку, а голуби і гуси мостилися біля Миколки. Так і летіли. Між білими хмарами над золотою землею.

Вийшли орати, сіяти та боронити.

Перед цим батько сказав Петрові:

— Петре, ні трактора, ні коней. Лопатою степу не накопасш. Масло сім плугів.

— Запряжем?

— А ти як думаєш?

— Думаю, що запряжем.

Семеро плугів, запряжених в дядьків Петрів літак, стояли на безрезневому давно не ораному полі. Далі стояли жінки, і руки їхні були в торбинах, у зерні.

Дядько Петро завів літак. Літак завівся. Похитнувся трохи мотором, але завівся на очах Миколчиного тата і всіх людей. Його колеса відразу ж намацали землю і пішли по ній, а за ними пішли і плуги.

За плугами йшли старі чоловіки, і їхні руки на чепігах були тверді, мов каміння.

Літак орав землю плугами, а за ними на свіжу ріллю накиннулися жінки, щоб засівати.

Вони сіяли з рук легко і радісно, навіть удови.

Миколчин тато йшов за плугом, і чорна земля чорною хвилею хлюпала йому на чобіт.

Петро, весь час оглядаючись на плуги та на сівачів, вів літак, як ні в жодній битві, ні в жодному бою: він аж спитнів і не бачив би цього поту, аби не западав цей його піт на Золоту Зірку Героя малими краплинами.

А позад усіх — за літаком, плугами, сівачами — брів Миколка з Первінкою.

Запряжена в борону, вона йшла поруч з ним на палигачі і не хотіла рости, і ріжки в неї були віночком.

СІРОМАНЕЦЬ

Вночі прийшла осінь, і вовк хмукнув на сизий листок ожини, хмукнув і сказав: «Ого-го!» Тоді він підняв лапу і лапою вмився. Промив очі, пострушував з себе листя, послухав свист синиці і знову ліг.

— Далеко! — сказав він собі. — А навіщо?

Потім вовк заспівав. Він співав тихим старим голосом, і така дорога лежала за ним, що аж за Одесою і за Єгиптом виділася кожна бадиллина. Вовк лежав між грибами, очима у поле, і над ним по листочку опадав ліс.

Звали його Сіроманцем, і він був найстарішим вовком у світі. Все своє сіроманче життя він водив зграю. Молоді вовки з лісів і яруг мріяли пройти у нього бойову вовчу стратегію і тактику. Він снівсья молодим вовчицям.

Не один кінь з передсмертним кривавим хрипом падав на траву чи на сніг од зубів Сіроманця.

Його проклинали конюхи і пастухи.

Коли ж нічого було їсти і вовк пересиджував день або й три на болоті чи в чагарях, то й зграя сиділа позаду нього, кусаючи себе за хвости.

— Не здохнете! — казав їй вовк. — Вам аби їсти! Лягайте та спіть. У мене самого живіт — аж можна почухати його крізь спину!

І зграя мовчечки лягала.

Отоді вовк ставав на великий піст. В таку пору він любив, як цвітуть будяки. Їхні малинові голови під ластівками навпроти хмар нагадували вовкові рясну велику кров, і він, засинаючи, медово позіхав.

Тепер, на старість, вовк осліп. Бурхлива темнота зацарювала в його очах. Один лише нюх водив його по світу. І кашляти вже почав. І снівсья щоночі йому єдиний сон: срібні очі постріляних вовченят, постріляні вовчиці з білими зубами у землю, і снівсья він собі сам.

Свистіла уві сні синиця, хропли миші у норах, і здалеку запахло кіньми. Сіроманець здув прилиплий до носа листок, встав і пішов на кіньський той запах.

За лісом при горі-долині миготіло село. Від села охляп на коні їхав Василь Чепіжний. Кінь крутився під ним, харапудився, але Василь бив його прикладом рушниці по заду, і кінь віз його далі.

Сіроманець похлебтав з калюжі води, лугом відбіг від лісу і від дороги, заліг за копицею сіна. Напюхав у сні кілька мишей, підснідав ними і знову виструнчив носа у спину Василя Чепіжного та його коня.

Чепіжний в'їхав конем у мокрий ліс. Сіроманець поволеньки на старих своїх лапах рушив за ними.

Чепіжний наставив вуха на лісову невідомість, сплигнув з коня, перекинув рушницю з руки в руку, повів коня стежкою, вивів його на галявину, прив'язав до сосни, а сам відійшов і заліг у ямі.

Сіроманець заліг і собі позаду Василя Чепіжного і його коня. Вітер дув Сіроманцеві в ніс. Вітер гостро пахнув копом, але між конем і Сіроманцем лежав Чепіжний та його рушниця.

Щось хряснуло в соснах! Василь зняв картуза і задихав у нього. Кінь затрусився, застриг вухами і ліг на землю.

— Не лягай! Не лягай на землю! — зашепотів коневі Василь Чепіжний. — Встань! Встань і пахни!

Знову щось мокро хряснуло в лісі. Рушниця в руках Василя Чепіжного сіпнулася на той хряскіт, око завмерло на мушці.

Кінь не вставав, дрібно тремтів, падали краплі на нього, і від кожної крапельки він здригався, як від пострілу.

«Старе і хворе! — подумав про свого коня Чепіжний. — Чом він тебе не з'їв, коли ти ще було молоде!.. То вже лежи, а прийде — на цей раз я його неодмінно укохкаю!»

Свиснула синиця. Її порожній осінній свист не сподобався Чепіжному. Посіявся дощ.

Чепіжний одягнув картуза і ліг щокую на курки. Так вони і лежали: кінь, Чепіжний, а поза ними вовк.

Вовк звівся на лапи.

Не встиг Чепіжний ойкнути, як вибита з його рук рушниця полетіла в куці, і Сіроманець задихав йому в покраплену дощем горлянку.

Скочив на ноги кінь, хилитнув сосною, заіржав, відірвався, повалив один куц, другий — Сіроманець побіг було за ним, проскочив галявину, але повернувся до Чепіжного. Чепіжний світив сірник по сірникові, задкував лісом від Сіроманця, відмахувався патронташем, ускочив в болото, у воду, в мочарі — Сіроманець спокійно ішов за ним.

— На, на, все, що хочеш, на! — викидав під ніс Сіроманцеві Чепіжний із торбини і хліб, і бринзу, патрони викидав.

Сіроманець загнав Чепіжного по шию в озеро і сам сів на березі. Перед оком Чепіжного на воді тихенько кипів осінній дощ, за осокою сірів Сіроманець.

— Замерзаю! — кричав Чепіжний крізь дощ над водою. — Пропаду! Пропадаю! Гав! Гав! Гав! — загавкав Чепіжний до Сіроманця і люто рушив з води на нього. — На мене — їж! Жери мене! Зжери мене, як ти з'їв мою козу восьмого березня! Я перебив твою зграю і вовченят перебив, я!

Чепіжний вигрібся на берег, плюнув у руки і кинувся на вовка. Сіроманець збив його своїми старими грудьми назад, у воду...

Мрячився дощ, при горі-долині миготіло село, гуркотів у небі високий літак.

Прилетів вертоліт. Порозганяв на вигоні курей і сів перед вікнами села — Сашко побіг і собі подивитися. З вертольота вилізло шестеро дядьків з рушницями та патронташами, до них від контори почвалав з обмотаною шнуром Василь Чепіжний.

— А ви думали — що?! — бухикав щасливий Чепіжний. — Він причаївся тут, у нашому лісі, до ранку держав мене по шию в воді, мало я дуба не вривав! А тут ще зуб розболівся... Коли б не зуб, то я сам би перегриз йому горло! Я вже йому й коня прив'язав до сосни, коли ж чую: на рушницю мою тільки хтось плиг із куців, мах — і рушниця летить, наче її й не було у моїх оцих-о руках! Дивлюсь, а він уже стоїть переді мною, як грім. Зуби не зуби, а метрові кілки затесані, язичище горить, як черинь, і пахне від нього кров'ю. Тоді він лапою обмацав мої кишень, зняв з оцієї ось шиї торбу з хлібом і каже, прямо-таки так і каже: «Руки вгору!» Що робити? Піднімаю. Стою. Злякався. Він облизався і гарчить далі: «Кажі спасибі, що я сьогодні не голодний. Але зятя: доїм усіх ваших коней, візьмуся тоді за вас і за ваших дітей, а тебе, Чепіжний, першого з'їм! Марш з мого лісу!» Я задки-задки, руки болять, дощ у рукави наливається, отак і відступаю, а він іде, хліб мій жує, пожує і виплює — не голодний! Дивлюсь: позаду мене вода, озеро. Хотів я озеро було обійти, дорогою задкувати, так він до мене тільки — плиг! Та лапою по морді мене тільки — лясь! «Лізь, — каже, — у воду, Чепіжний, бо з'їм, хоча я сьогодні і не голодний». Що робити? Лізу. Стою по шию. Руки над головою, рукава повні дощу, ллється, одним словом, вода згори і зсередини, кругом вода. А він сідає на березі, обмотується хвостом і починає, ви вірите, співати «Закувала та сива зозуля...».

— Може б, вам, Василю Дмитровичу, лягти, ну, не в лікарню, а так десь удома, та відпочити? Півночі простояти по шию у воді — так і до пропасниці недовго... — сказав хтось із мисливців.

— А що, я щось не те сказав? — визвірівся Чепіжний. Потім пожував шнурка від вуха шапки, — сьогодні він був у шапці, — трохи заспокоївся. — Правда, я зранку добряче випив, та як і не вип'єш після такого потопу?

Сашко бачив, як біжать від своїх хат Шевчук з Побігайлом, ви-



махують рушницями і просто руками, підбігають до гурту, і вся ця рушничка армія заходить у контору.

Сашко і собі хотів було зайти, але сторожиха баба Маня не пустила:

— Іди-но ти краще вроки вчи, а то скажу батькові!

Сашко ще раз обійшов вертолїт. Вертолїт нагадував Сашкові великого пуголовка.

«Тепер пропав Сіроманець!» — подумав Сашко, і йому стало сумно біля цього пуголовка.

На подвір'ї стояв газик: батько приїхав на обід. Мати з рушником через плече зливала батькові на руки.

— Тату, прилетіли!

— Хто, синочку?

— Аж з області. Може б, ти зараз сходив до них та що сказав? По Сіроманця прилетіли! А це ж то нечесно — він один, а їх онде скільки! Тату, вони з дядьком Чепіжним у конторі, сходи!

— А що ж їм тато може сказати? — мати подала батькові рушник.

— Як-то що? — здивувався Сашко. — Татко — голова колгоспу!

— А Сіроманець — то вовк!

— Вовк, мамо, вовк!

— Він не колгоспівський, і тато за нього не відповідає.

— Тату, так? — Сашко мало не кричав. — Раз він не колгоспівський, то чий же він і що, його треба, виходить, убивати?

— Та не знайдуть вони Сіроманця, синочку. Сіроманець найхитріший вовк у світі, — сказав тато.

— А зграю його ж перебили і вовченят! Сам дядько Василь премій за вовків получив стільки, що аж чорного мотоцикла купив.

— А ти, Сашко, забув, — обізвалась від столу мати, — скільки Сіроманець коней та овець переїв?

— Скільки? От скажи, тату, скільки?

— У нашому колгоспі — нічого. Правда, козу дядька Чепіжного...

— Так, — паленів Сашко, — козу з'їв. Бо дядька Чепіжного Сіроманець не любить. Дядько Чепіжний на нього ями копає по лісо-смугах. А коли пропала вівця, то всі звернули на Сіроманця. А Сіроманець її в очі не бачив.

— Побігайло відшкодував: заплатив штраф, — сказав батько.

— Тоді хто з них вовк — Сіроманець чи дядько Побігайло, що на своїх іменинах ту вівцю з'їв?

— Дався тобі цей вовк, — сказала мати, — і що ти з нього робиш святого?

— Так він живий, мамо, і йому треба жити. А потім, на те він і вовк: не буде ж він їсти манну кашу, як я. І ніхто не пече йому і не варить.

— Це у твого вовка голова не варить: загнав дядька Чепіжного в холодну воду по шию. Тепер хай тікає, куди очі бачать!

— Та не впораються вони з Сіроманцем, — знову сказав батько. — Доки вони там гомонять у конторі, Сіроманець накивав п'ятами — не те вертольотом, ракетою його не доженеш. Іди, сину, до школи, бо спізнився.

До школи Сашко ходив далеченько. До школи була і дорога, нею ходили всі, хто хотів, а Сашко ходив стежкою, лісом. Лісом, потім трохи полем, за полем починався райцентр, а в ньому скрасчку стояла Сашкова триповерхова біла школа.

Сашко пройшов ліс, вийшов у поле, як почув скрекотіння вертольота: півколом низесенько над лісом він летів на Сашка. Сашко чи злякався, чи що, але сів на землю і прикрився портфелем: над Саш-

ком пролітало однооке обличчя Чепіжного, воно швидко летіло туди, у степи, у яри, за Буг, до лиманів, Сіроманцеві на погибель.

Того дня до школи Сашко не пішов. Він повернувся до лісу, пригарбав листям портфель, щоб не носитися, подивився на срібне павутиння на сучках, на павучків, заліз рукою у низеньке порожнє чинсь гніздечко, пошарудів у гніздечку опалим листям — і куди б це його піти? — подався до яру.

У яру нічого не росло — боялося весняних вод: з полів саме цим яром летіла весняна вода і могла забрати не те що деревину або куц, а навіть і п'ятеро вертольотів, коли б воши її стали на дорозі. Тому яр порожнів і влітку і восени. Дріботіли по ньому вівці та кози, скубли під молочаєм присохлу траву та боялися Сіроманця.

У яру пахло овечим та козячим духом, хоч їх самих давно вже перегнали в інші ситіші місця. Нагрітий за літо яр дихав Сашкові в обличчя перецвілими будяками. Тихо пливло павутиння, і тоненька хмарина лежала над яром, наче капустяний листок. Сашко приліг на молочай і заплющив очі: «Де він є, отой Сіроманець? — думав собі Сашко. — Взяв би та й утік десь в інші краї чи гори, де довків люблять. Аби я був вовком, я б тоді все розказав Сіроманцю і про Василя Чепіжного, як він ночами краде у полі солому на мотоциклі: під'їде до скирти, нав'яже на дріт в'язку соломи, прив'яже до мотоцикла ззаду і тягне. І ніхто не ганяється за Чепіжним на вертольоті! Ніхто! Ні за ним і ні за такими, як Побігайло!»

Вечоріло. Сіре повітря між вечором і ніччю текло собі яром до лісу, і в такому повітрі над Сашком летіла чи то сорока, чи інший хтось. Сашко поплентався до лісу по портфель. Поминув сосняк, пішов дубиною; в дубині вечеряли дятли, наїдаючись, видно, на зиму. Ще по дорозі провів рукою по ліщині, намацав горішок, кинув на зуби: горішок сухо стрельнув під зубами; гойднувся листок на березі, наче подумав: падати йому сьогодні чи почекати краще до завтра.

Раптом Сашко відчув, що хтось дивиться йому в спину: за дубом хтось стояв! «Піти глянути чи не йти? А може, воно звір який та ще вкусить? — завагався Сашко. Але вирішив: — Чого це я та стану його боятися? Піду гляну».

За дубом стояло теля. Відбилося, мабуть, заблудило, не знає, куди йти.

— Що, дурнесеньке, страшно? І їсти хочеш? Ото не треба блудити, — Сашко підійшов до теляти, хотів було почесати йому за вухом, але рука завмерла: перед Сашком стояв вовк. Сіроманець. Сашко задерев'янів. Сіроманець тим часом обнюхав його з ніг до голови, лизнув на куртці гудзика і ліг на листя. Сашко потроху відторопів, прийшов до тям і сам сів навпочіпки біля Сіроманця.

Вовк потягнувся до нього мордою і ще раз лизнув Сашкове коліно.

— Так от ти який лизунчик, а ще Сіроманець, — сказав Сашко

і погладив Сіроманцеві шию, почухав під горлом. Сіроманцеві це, видно, дуже сподобалось, ніхто його так приємно не лоскотав, і він по-вовчому сказав Сашкові:

— Ще!

— А за тобою ж погналися по степах на вертольоті — даром бензип палять! — засміявся Сашко. — А ти ось тут біля мене! Ти і не подумав тікати, бо ти у мене розумний, вовчичку. Піріжка з печінкою хочеш?

Ліс поночів на очах, і де того портфеля шукати, коли темно? Сашко повзав від дуба до дуба, переґрівав листя — нема. Вовк і собі зачав пхати під дубами, попірхав в листі неподалеку від Сашка і тихо вискnuв — портфель!

Піріжки з печінкою вовк, видно, любив з дитинства, бо ковtnув піріжки, навіть не пожувавши.

— Я тобі завтра ще принесу, — сказав йому Сашко, — завтра у мене неділя, увесь день — наш! Але ж ти мені дивись: з лісу не виглядуй. Чепіжний думає, що ти втік з нашого лісу, і вірно: нехай так думає...

Сіроманець провів Сашка до узлісся, потерся мордою об Сашкове плече і так стояв, аж доки запах його нового товариша не ослаб у глибині темного листопадного вітру.

— Хіба у нашому селі собаки? З ними не те що на Сіроманця, а й так по вулиці стидно ходити! Котів бояться! Ширпотреб! Ганьба на весь світ! — жалівся Чепіжний своїй жінці. — Ну, ти тільки глянь на нашого цього вилупка: криве, ледаче, гуси його скубуть! О, бач, о, всі брови повискубали! Геракл!

— Що ти до нього причепився? Таке вже воно й буде.

— Це через тебе він не росте!

— Через мене? Здрастуйте!

— Бо ти з ним носишся, дихаєш на нього, щоб і порошина не впала. Молоко грієш! От він і не росте, бо хитрий, думає: виросту — райське життя скінчиться!

Розвінчаний господарем Геракл ображено, але достойно покривував з подвір'я світ за очі на город.

— Все! Іду! — сказав Чепіжний, одягнув нового картуза, завів мотоцикла і вискочив на дорогу.

Розвиднілося Чепіжному в Києві. Попитав щось в одного міліціонера, в другого і покотив униз, до Дніпра, на базар.

На базарі припнув на замок мотоцикла до стовпа, а сам заспішив до собак.

Папуг, снігурів, черепах, причандалля рибальське, начиння мисливське Чепіжний проминув, навіть не пристоявши. Біля собак він перевів подих, і розчарування потрясло йому душу: де не глянь —

продавались самі геракли... Кривенькі, маленькі, нерозумненькі, бо-
гобоязливі.

— І де їх таких тільки кленають?! — підняв одного за вухо, поди-
вився, чи чорно в роті.

— Скільки йому? Почому? — і кинув на рядно. — У мене таке
вже є!

— А ви обережніше, товаришу, не можете? Коли б вас так під-
няти за вухо та кинути? — обізвався власник собачки, маленький
чоловічок, як і його товар.

— На вухо, підніми! — зареготав Чепіжний.

— Патракал!

— Хто? — не зрозумів Чепіжний.

— Пантагрюель! — добив Чепіжного чоловічок.

Але Чепіжний вже не чув, що він Пантагрюель, він поніс свою
обурену душу собачим рядом далі: дрібне та мале, даром не треба!

— Так, — сказав Чепіжний. — Гулятиме Сіроманець до власного
скону при такому собачому калібрі.

— А ви, товаришу, може, собачку хотіли?

— Де?

— Та є тут у мене одна знайома із Севера, із тих широт. — Плю-
шевий капелюшок на бабці, зморщені чобітки, зуб золотий у роті...

— Така, як оці?

— А вам яку треба?

— На вовка!

— Саме те, що вам треба!

Бабця повела Чепіжного вуличками, де пахло капостою і ваксою
для черевиків, вивела його на другий поверх, трьома ключами від-
дімкнула двері. Чепіжний мало не задихнувся: котячий дух був на-
стільки міцний, що Чепіжний завагався йти далі.

— Прошу, прошу, — співала бабця. Чепіжному відкрилася чудесна
котяча панорама: коти сиділи, спали, гралися на підвіконні, на столі,
на шафі, навіть один примостився на люстрі.

Зачувши хазяйку, котяче царство позривалося зі своїх місць і
зустріло її таким дружним котячим гімном, що Чепіжний затулив
вуха.

— Куди ви мене привели? Я ж вам сказав: мені потрібен собака
на вовка! З котами — я ще такого не чув, щоб на вовків ходили!

— Прошу в сусідню кімнату, — заспокоїла бабця Чепіжного.

В сусідній кімнаті біля каміна на кожушині лежала жовто-сіра
мрія Василя Чепіжного! Від могутніх лап, могутніх грудей до мо-
гутньої морди на Василя дивилося те, на чому він, не думаючи, і
зробив свій вибір.

Віз її, — а це була вона, — Чепіжний в колясці, як принцесу.
Кілька разів на автобусних зупинках, де було побільше народу, галь-

мував, довго пив у буфеті воду, неквапно повертався до мотоцикла, проштовхувався крізь захоплений, здивований патови і віз своє щастя далі.

— Дивись! — сказав він жінці. — Вовкодавиха. І скоро пущенят приведе! За півроку виростуть, оточу я з ними Сіроманця, а потім і продам на тому ж базарі в Києві, — з руками одірвуть! Налий їй молока.

Сашко задихався і заморився — більше години вони бігли з Сіроманцем лісом до глиниць. Ті глинища були покинуті у яру давно. Ніхто не навідувався до них уже роками. Ще після війни люди возили звідти глину на хати: світло-жовту, червону, брали й білу. Але то було давно. Тепер глинища позаростали шишиною, глodom, усім колючим, що тільки росло на світі. Туди і привів Сашко Сіроманця.

— Будеш отут жити. Тут тебе ніякий Чепіжний не знайде.

З глиняних глибоких нір дихало вогкістю і пусткою. Сашко вибрав підходящу для Сіроманця нору, розчистив її трохи лопатою, нарвав пирію, настелив, ліг сам:

— Тепло і тихо, і на голову не буде крапати.

Сіроманець заліз і собі, обнюхав стіни, сів поруч з Сашком.

— Поки поживеш тут. А далі будемо думати. Треба, щоб минув якийсь час. Потроху-потроху я підготую батька, щоб ти перейшов жити до нас додому. Чого ти сам будеш гинятися? Зграю твою перебили, лишився ти сам, дійсно, як вовк, — будеш жити у нас. На харчі я тобі зароблю, сяду на все літо на трактор — от тобі і харчі, ще й лишиться! Не треба, Сіроманцю, лише падати духом. А жити-меш у нас — Чепіжний тебе пальцем не торкне.

Вовк слухав, поклавши морду на лапи, заплющив очі, задрімав.

— Олександр Степановичу, — молив Чепіжний Сашкового тата, — благаю вас: одну тільки ямку! Там такі чагарі, що не те що худоба — танк не пролізе. А Сіроманець, я певен, буде рятуватися в тих чагарях, іншого виходу в нього нема: а тут йому і ямочка, тільки — шух! І Сіроманець у нас у кишені.

— Ви б, Василю Дмитровичу, краще подумали, що нам робити з дикими кабанями? Розплодилося їх, як не знати чого, картоплю в полях риють, а що з кукурудзою вони роблять? А лосі сосняки нівечать! А вашому товариству очі муляє Сіроманець!

— Ваша правда, Олександр Степановичу, настав час добиратися і до лосів, і до кабанів. То не було жодного у наших краях, а тепер розвели на свою голову. Доберемось! Сіроманець, ох, якби ви знали, як він сидить мені в печінках, спати не можу, жити не можу, як подумаю, що він ще ходить по світі, щоб ти був удавився тією мосю козою! Одну лише яму, Олександр Степановичу, земля ж замерзає, сніг на носі!

З киркою і лопатами злізли з мотоцикла і підійшли до тернових чагарів.

— Як ти його в чорта пролізеш крізь них? — засмучено сказав Побігайло.

— Да-а... — похитав головою Чепіжний. — Але спробуємо!

— Я не полізу, — сказав Шевчук, — що я дурний лізти в оце тернове пекло? Лізь ти першим і вилізь назад, а я тоді побачу твою одежу і піку!

— Лізь, лізь! За мною!

— Що я тобі, гадюка чи вуж? — впирався Шевчук. — Який це тобі розумник сказав, що саме в ці куші заїде Сіроманець, щоб спеціально упасти в нашу яму?

— А-а! Багато розумієш! — Чепіжний пішов на приступ. Нагнув голову, укритися полою плаща і повільно посунув уперед.

Нарешті чагарі було взято, і всі трое заходилися добати вовчу яму.

Видно, ця робота була аспидною.

— А будь ти неладна! — кричав Побігайло. — Який мене чорт зтягнув сюди? Гвалт — око виколов!

— Вухо проштрикнув! — ревів, плачучи, Шевчук. — Інвалідами вийдемо звідси, як іще вийдемо!

— Копай, копай! — скреготав зубами Чепіжний. — Он сніг у повітрі літає.

До вечора яма була викопана. Чепіжний прикрив її тоненьким пруттям, зверху притрусив сухою травою:

— Все. Будемо сподіватися, що труди наші не даремні.

— Щоб ти, Василю, та був сказився з цією ямою. Як мене жінка такого тільки в хату впустисть: подертий, живого місця нема на мені, сіроманець я бідний та нещасний! — бідкався Шевчук.

Для Сашка настали дні щастя і тривоги. Сіроманець проводжав його лісом до школи, зустрічав його на узліссі. Одного дня Сашко відкрив, що Сіроманець сліпий. Він показав вовкові кольорові малюнки різних звірів у журналі «Натураліст»: Сіроманець дивився кудись у просторінь, в одну точку.

Сашко заводив журналом перед його очима: ніякої уваги. Сашко підняв над головою яблуко:

— Ну, подивись, що це у мене в руці, подивись!

Вовк ліг на землю і тихо заскімлив.

— Ти що, вовчику, не бачиш, ти сліпий?

Сашко провів рукою по очах Сіроманця — той не змигнув. Лизнув лиш Сашкову руку.

— А як сніг упаде, стане видно твої сліди, що тоді? Живи в гнилиці і пікуди не виходь. Сьогодні я поговорю з батьком.

- Мамо, тато де?
- Поїхав.
- Куди?
- В район на конференцію.
- На скільки?
- На два дні. А що?

Сашко не відповів, пішов у свою кімнатку робити уроки.

Шерхла вода у відрі на криниці, на груші трусився листок. Пішов сніг.

На другий день Сіроманець Сашка не зустрів. Даремно Сашко і гукав його, і шукав слідів на снігу.

Сашко побіг до глиниц.

В глинищах і біля вовчої нори сніг лежав чисто. Сашко заліз у нору — цієї ночі Сіроманець тут не ночував.

«Злякався снігу і втік, де сніг ще не впав і де його мало знають, — подумав Сашко. — Га, мабуть, і добре зробив, та й харчуватися ж треба... А тут ще батька нема, як на зло...»

Гірко і тоскно стало Сашкові.

Вночі йому снилися айсберги: вони пропливали в синьому океані біля Сашкової хати повз голу грушу, і Сашко сумно дивився на них із вікна.

Проснувся Сашко від собачого лементу.

— Мамо, що там таке?

— Сіроманця спіймав дядько Василь. Впав, бідненький, таки у яму...

— Як?!

Біля контори на возі лежав зв'язаний Сіроманець. Шевчук і Побігайло зосереджено курили, кидаючи на Сіроманця значущі погляди.

З контори долітав голос Чепіжного:

— Алло! Алло! Так, у яму. Коли? Сьогодні вночі. Я як знав. Дай, думаю, вранці запряжу та поїду подивлюся. Приїжджаю — е! Ну, ми його з Шевчуком і з Побігайлом того... Де? А ось на возі лежить перед конторою... Так коли вас чекати? Ага. Слухаю. Єсть.

Сіроманця повезли до кузні. Дядько Василь відчинив двері і сказав:

— Отут перележить, коли не хотів у лісі.

Вони поклали Сіроманця на драбину і віднесли в кузню.

Падав тихий вспокоєний сніг, на горбі темнів ліс. За хатою плакав Сашко.

Замлілий вовк лежав у кузні на драбині біля горна. Зі стелі крізь

старі щілини на нього сіявся іній. Вовк розкрив рота під іній, і йому стало легше дихати.

«Ну й ну, — сказав собі вовк. — Дожився».

Він поворухнув замотузованими лапами, понюхав молоток біля ковадла та й наче заснув.

Тієї ночі собаки подуріли: навіть Геракл завивав так, що йому темніло в очах. Деякі, боячись завивати в самотині, зібралися в гуртки і хором у п'ять-шість голосів дали такий концерт під вікном хати Чепіжного, що він вискочив на сніг у кімнатних капцях на босу ногу, схопив весло і кинувся розганяти співаків. Тікаючи, хор з переляку взяв на октаву вище — у Чепіжного залящало в вухах.

— Сіроманця зачули, герої? Чи, може, безталання своє, аби ви мені виздыхали всі підряд!

— У-у-у! — з усієї сили із сльозами на очах зотяг від сарая Геракл.

— Соліст-одиночка, і ти ще мені? — замахнувся веслом Чепіжний. — Погибелі на вас немає!

Геракл, рятуючись, заліз у ринву, Чепіжний затарабанив по ринві веслом.

Сашко все те бачив і чув: він сидів на підвіконні у темній своїй кімнатці.

Чепіжний присів біля клітки Вовкодавихи. Блимнули з п'єтми її вогкі очі, очі її дітей на свіжій соломі. Чепіжний довго дивився на них, підняв ногу, зняв капця, витрусив сніг і сказав:

— Чули, якої тепер співає Сіроманець? Доспівався. Десятому зажає!.. Ви ж мені дивіться — ростить, бо все може бути, ще оно і кабани, і лосі...

Чепіжний встромив у засніжений човен весло, рипнув дверима, ліг. З подушки йому у голову вила сільська собачня.

Сашко вийшов у коридор, намацав татові валянки, вліз у них, наче провалився у воду, накинув кожушок, тихо прочинив і зачинив за собою двері, пішов подвір'ям до груші; на груші на сучку висів садовий ніж — тато забув його, коли восени підрізав пагілля, почепив і забув.

Сашко зняв ножа, пригнувся під вікнами, щоб тато з мамою, чого доброго, не помітили, і вибіг на вулицю.

Повалило снігом, потонули у ньому хати і дерева, невидима собачня потягнула свої зморені голоси по своїх домівках.

Сашко прямував до кузні. Кілька разів падав, провалювався по груди, у валянки набилося снігу.

Біля кузні оглянувся на білий глухий світ, прислухався, засунув шапку у кишеню, — щоб не злітала з голови та щоб лишній раз по неї не нагинатися, — і підійшов до дверей. На дверях висів не замок, а замчище — так постарався Чепіжний.

Вовк розплющив очі і заводив носом.

— Сіроманцю, це я, Сашко! — почувлося вовкові з того боку дверей. — Замок, горе моє! Попались...

Сашко обійшов кузню — ні вікна, ні віконця. На причілку кузні ріс берест, — облізлений снігом, берест злився з усім білим навколишнім, і Сашко відразу його не помітив. Берест ще дуже давно поклав на плоский дах кузні своє гілля, і так вони разом з кузнею доживали віку.

Сашко скинув на сніг кожушину, хукнув у долоні, ще раз оглянувся увсебіч, поліз на берест. Лізти не давали татові валянки, чіплялись за гілки, не згинались у колінах. Тоді Сашко махнув однією ногою, другою, валянки попадали біля кожушка в сніг, поліз босий. Лізти було невисоко, і нараз він опустився на засніжений дах кузні. Руками, ногами розгорнув сніг, колушнув ножем інтернітину.

На вовка зі стелі посипало снігом, вовк завовтузився, зітхнув і затах.

Сашко працював, що називається, і вже за кілька хвилин на нього зсередини кузні глянула темінь.

— Готово! — прошепотів він униз, у темінь. — Плигаю!

Сашко бухнувся біля голови Сіроманця.

— Де ти тут? Нічого не бачу, хоч око виколи!

— Хох! — сказав вовк.

Сашко став на коліна, почав обмацувати темінь, натикнувся добряче лобом на ковадло, і вже Сіроманець щемко задихав Сашкові в обличчя.

Сашко обійняв обома руками вовка за шию:

— А ти думав як? Ти думав, що тобі кінець, Сіроманчику, ну скажи, думав? Не кінець, давай сюди лапи!

Захрумкотіло під ножем мерзле мотузаччя, тріснув під ножем брезентовий пояс, яким Сіроманець був прив'язаний за горло до драбини, і вовк звівся на замлілі лапи.

— Ти, головне, не бійся, не бійся. Як тільки завтра відчинять двері — кидайся прожогом, напролом. Бо витягти тебе через оцю діру в стелі я не можу... Найголовніше — кидайся і лети скільки сили, щодуху до лісу... Прощай, вовчику, я пішов, бо Чепіжний, він такий, може сюди прийти і серед ночі, подивитися, як тут і що... Як будеш живий, не забувай мене, я тебе ніколи не забуду. Прощай! — Сашко ще раз обійняв Сіроманця, той лизнув Сашкові руки, щоку...

Сашко підняв драбину, приставив її до стіни і поліз у діру. Виліз на дах, обережно відштовхнув драбину назад у кузню, заклав дірку інтернітом, — все як і було, — спустився берестом на землю. Швидко витрусив з валянок сніг, взувся, накинув кожушину і побіг, як міг, крізь білу снігову глибіню додому.

На подвір'ї Сашко пригнувся під вікнами знову, прокрався до груші, почевши на сучок ножа, тихо обвів віником валянки, зайшов у коридор, зачепився валянками навпотемки за порожнє відро. Відро

гарикнуло на весь дім, наче воно було не відро, а цистерна. Сашко закусив пальця.

— Хто там?

— Це я, тату, відро зачепив пенароком...

— Сніг іде?

— Валом валить.

— Ну, добре. Спи.

Сашко навшипиньках зайшов у свою кімнатку, хутко ліг, заплющив очі: в синьому океані біля Сашкової хати повз голу грушу пропливали білі айсберги. На одному під пролітаючими птицями сидів вовк і махав на прощання Сашкові лапою.

Вранці перед копторою сів вертоліт. Сашкові він дав себе знати в повітрі, і Сашко був на ногах. З вертольота вийшло двоє чоловіків у білих халатах, з носилками.

— Зловився! — дихав морозом Чепіжний. — Стільки років пильнував я його, посивів і серце зірвав на ньому!

Чепіжний був урочистий, і його буряковий кулак грізно здіймався над флапелевими снігами.

Прихурчав мотоцикл. З мотоцикла в білих шоломах збігло двоє хлопців, і передній став обкладувати Чепіжного фотоапаратом.

— Станьте сюди, Василю Дмитровичу, на фон вертольота.

— Що я вам, космонавт! — сміявся Чепіжний. Але стати — став.

— Вибачте, Василю Дмитровичу, і не звертайте уваги на цей мікрофон, але декілька слів для нашого районного радіо та для газети.

Чепіжний взяв мікрофон, подивився на нього, як на недоспійлий баклажан, і сказав:

— Зловлений в тернових чагарях за Івановим яром останній у нашому районі, а незабаром і в світі вовк Сіроманець. — Чепіжний набрав повітря. — Це не казка і не легенда. Сіроманця спіймано. Ми можемо лише пожалкувати, що його спіймано так пізно. Тепер ми і наші кози з кіньми можуть бути спокійними. Бо вовк Сіроманець ще під час свого дитинства був лютим звіром; він водив тьму-тьмуцу зграй, переїв сотні тисяч нашого поголів'я, а в останні часи почав підкрадатися до наших посівів, толочив, припустімо, ячмені і пшеницю...

— Василю, і тобі не соромно отаке городити, — жалісно подивилася на Чепіжного сторожиха баба Маня.

— Так це я для газети, — швидко, пошепки проговорив Чепіжний. — Ідїть та краще підметїть в конторї... Звищайте, так от: гадаю, що Сіроманець віднини і навіки житиме в обласному звіринці, тобто в зоопарку. Я особисто зобов'язуюсь, якщо треба, двічі на рік — на Восьме березня і на сьогодні, в ніч його злову, — яке там у нас сьогодні число? — неважно, завозити Сіроманцеві на мотоциклі в область у зоопарк стільки м'яса, скільки він з'їсть за добу... Я знову



жалкую про пригнічений теперішній вовчий стан, але що поробиш? Всіх його сіроманчих ще не вловлених товаришів чекає нерадісне майбутнє як на наших земних материках, так і на інших планетах!.. Все, виключайте. Тепер — до кузні!

До кузні вийшло старе і мале. Чорніли у снігу шапки малечі, сумно перемовлялися тітки у плюшевих напівпальто; собачня зайняла позиції поближче до своїх хат, наче щось відчувала, моторошно оглядаючись навкруги.

— Біжіть, хлопці, та розженіть цю капелу, — звернувся Чепіжний до малечі, показуючи ключем на собак. — Жити всю ніч не давали! Чомусь ніхто не побіг, навпаки, всі підсунулись ближче до кузні.

Білі дяді з вертольота поклали носилки на сніг, а самі поклялись вухами до стіни — слухати вовка.

— Ти ба, що зима наробила: вічка в замку не видно, — вштурхнув Чепіжний ключа у замок. Довго копирсався у нім і так і сяк. — Не відкрию. Треба збивати ломом.

Сашко, зиркаючи на кузню, ходив по подвір'ї, наче чогось шукав, заглянув у криницю, потрусив засніжену грушу, знайшов у кипені морквину, став її гризти.

Чепіжний розмахнувся ломом, і замок відвалився йому під чобота.

Чепіжний відкинув лома, викашлявся і — відчинив двері.

«Що таке? Де вовк? Чому він не вибігає?» — Сашка кинуло в жар. Ті двоє в білих халатах взяли носилки й слідом за Чепіжним зайшли в кузню.

«Що таке? Що таке? Може, він здох чи злякався? — горіло в Сашковій голові. — А може, вночі він стіну прогриз у кузні чи підкопавсь під фундамент та втік?»

Раптом з кузні вискочили ті двоє в білих халатах, без носилок, вискочили і кинулись тікати:

— Тікайте! Вовк!!!

Тітки, малеча, дядьки не встигли до ладу гаразд нічого зрозуміти, як, рачкуючи, з кузні виповз сам Чепіжний. За ним поволеньки йшов вовк. Чепіжний зарачкував вліво, потім управо, вовк дихав йому на шапку. Чепіжний загарбався головою у сніг і вкляк.

Всі тікали: мале плакало, старе кричало, підхоплювало малечу на руки, бігло, губило в снігу шапки і рукавиці...

Вовк знехотя перескочив через Чепіжного і невеликими стрибками завернув поза кузню до тихого лісу.

Кореспондент покляцав фотоапаратом всю цю історію від початку і до кінця і, коли вовк загубився в снігах, розреготався...

— Що там таке, синочку?

— Тату, Сіроманець утік!! Дядько Чепіжний плаче — не плаче, а реве!

— Заводьте вертольота! — кричав Чепіжний, випльовуючи сніг. — Ігор! Іван! По рушниці! Далеко не зайде — сніги! Заводьте вертольот!

Чепіжний влетів у своє подвір'я, підгилів спантеличеного Геракла, вбіг у хату, схопив рушницю.

Скреготів вертолїт; важко, з підсапом, бігли до нього Шевчук з Побігайлом.

— Доженуть вони його, тату, чи ні? А вовк у сніг заритися може, доки вони пролетять, і пролежати в снігу до темноти?

— Ти говориш, синочку, наче ти з Сіроманцем на одній парті сидиш, — сказав тато.

— Сидіти-то я не сиджу, а Надія Петрівна каже, що треба оберегати не тільки воду, повітря і ліс, але й звірів... А вовка я, може, люблю, тату! — Сашко став на лижі і пішов до школи. Над ним і вовчим слідом від кузні поскрекотів вертоліт.

Ліс тепло дрімав у сніговій халабуді. Дрібненькі хрестики від синчих лапок, замерзла блідо-блакитна голівка лісового дзвоника, мишачий послід під ліщинником, щиглики на кінському щавлю перезимовували цю зиму.

Сашко проковзав галявиною повз дуби на біле поле, білим полем доходив до школи, як вилетів над лісом вертоліт, полетів на село, потім чомусь розвернувся і полетів своїм животом на Сашка. Вертоліт почав знижуватись. Сашко сів на сніг. Вертоліт здув із Сашка і шапку, і шарф, мало кожушину не зніс, обзавірюшив, піднявся і полетів.

— Син нашого голови! А я думав — вовк... — В Чешіжного сіпалося око.

Вчителька Надія Петрівна ввійшла в клас:

— Добрий день!

— Добрий день!

— Сідайте... Сашко, це правда, що з вашого села сьогодні втік із кузні Сіроманець?

— Втік, — відповів Сашко і сів.

— Ти сам бачив? — запитала Надія Петрівна.

— Бачив.

— Діти, де живуть вовки?

— У лісі, — хором відповів клас.

— У лісі. Вірно. А от ти, Сашко, ходиш лісом до школи. Невже тобі нема асфальтової дороги?

— Надіє Петрівно, — важко підвівся Сашко, — хай нею ходить хто хоче. А я люблю лісом.

— От скажи, Галю Грушецька, про що я розповідала на минулому уроці?

— Про Індію. Про тигрів-людодів, — тонким, як ліщина, голосом відповіла над головою Сашка Галя Грушецька.

— А в нас тигрів немає! — скинувся Сашко. — І ще ви говорили, Надіє Петрівно, що звірів треба оберегати... А я вовків не боюсь, бо якраз на тій моїй стежці до школи я нікого не боюсь.

— Чому? — спитала Надія Петрівна.

— А тому.

— Мусиш бути, Сашко, чемнішим.

— Вибачаюсь. Вибачте.

— Тепер відповідай точніше.

Сашко подивився на біле вікно, на біле небо, з якого наче й ніколи не гримів грім, і ластівки не літали по ньому, і запитав:

— А коли діти, приміром, такі, як ми, лишилися після війни без батьків, то їх держава спасла?

— Так, — сказала Надія Петрівна. — Держава дала їм дитячі будинки, школи, харчі, одержу.

— А тепер людям старим? — домагався Сашко.

— Наче ти не знаєш, Сашко! — скрушно відповіла Надія Петрівна.

— А якщо хто осліп?

— Чому ти про це запитуєш? — насторожено підійшла до Сашка вчителька. — Відповідаю: держава посилає таких людей, ну, наприклад, в Одесу, в знамениту на увесь світ лікарню імені Філатова. Але я не розумію, Сашко, — посміхнулась Надія Петрівна, — в чому ти потребуєш допомоги: в пенсії чи, може, ти погано бачиш?

Клас засміявся. Засміявся і Сашко:

— То ви ж самі кажете, Надіє Петрівно, що людей у нас оберігають.

— І воду, і землю, і звірів треба оберігати.

— І я про те ж.

— І що, оце після уроків ти сам будеш іти лісом? — запитала Надія Петрівна.

— Так я на лижах.

— На лижах. А ніч?

— А я нічого не боюся.

— А раптом вовк? — строго запитала Надія Петрівна.

— Не лякайте. А то я й справді злякаюсь, — сказав Сашко. — Ви краще, якщо хочете, спитайте мене про будь-яку столицю на світі і де вона є, в якій країні?

— Спитаю...

— Що ти плетеш, — прошепотіла Сашкові Галя Грушецька. — Яблуко хоч? І я з тобою піду лісом додому, добре?

— Твоє діло.

Сашко і Галя Грушецька йшли світлим лісом додому: на одній лижі човгав Сашко, на другій Галя.

Внизу маленькими чорними стовпчиками по асфальтовій дорозі плентався гурт школярів.

З лісу хотів було посвітити місяць, але не встиг: пішов сніг на сніг. До лиж стало налипати, і Сашко сказав Галі Грушецькій:

— Знімай лижу, налипає, візьму на плече. Будемо брьохкатись. Проїшли, пройшли і стали.

— Яблука у нас більше нема, — сказала Галя Грушецька.

— У ноги не змерзла?

— Наче ні. Тепло.

— А в руки?
— І в руки.
— Чорти нас понесли по такому снігу.
— Давай пристоймо, — сказала Галя Грушецька. — Важкувато.
— Пристоймо. Чого ж. — Сашко скинув лижі з плеча. — У твого батька рушниця є?
— Нема, — гріла рукавичку Галя Грушецька. — А чий це слід? Часом, не вовчий?
— Де? — Сашко всупив носа в заглибини на снігу. — Не розберу... Але — ні. Вовк іде нога в ногу, а це якісь розкаряги. Та й до того ж давні... А Сіроманець дременує уранці.
— Ти дійсно його трохи бачив?
— Так вже ж, що не спав...
Сонний ліс тихо спав у таких, як і сам, сонних снігах.
— Що то, глянь — хтось іде! — чужим, не своїм голосом сказала Галя Грушецька.

Від села полем до яру сунуло шестеро душ людей, за спинами темніли якісь клумаки, в руках вгадувались рушниці.

— В засідку на Сіроманця. Дядько Чепіжний хоче, видно, добраче змерзнути... Так їх Сіроманець у лісі й жде: нате мене, вже бийте, бо шкода мені ваших носів — можуть повідмерзати у лісі!..

Тим часом Сіроманець тікав. Пахли здалеку кошари і ферми, пахли села, але він ухилився від тієї знади і нанюхував степ.

Кілька разів він зупинявся, піднімав голову в небо і слухав, чи не летить вертоліт.

Забіг аж до лиману. Лиман тієї зими не замерз. Вовк підійшов до води, лизнув її солонини і зрозумів, куди йому треба бігти, — бігти в солоні степи, в солончаки, де хоч і немає лісів, але й мисливців не мусять бути.

Раптом Сіроманець заліг: з горба вітер доніс йому запах дикого звіра. Саме дикого, бо за своє життя Сіроманець нанюхався всяких запахів, в тому числі і свійських, повільних та теплих, відгодованих запахів кіз та овечок... Він ще раз понюхав простір навколо себе — чи не пахне селом чи людиною — і поповз на той горб, де стояла скирта соломи.

Від тієї скирти Сіроманцеві забило подих дикими кабанями. Проти вітру він доповз до скирти на два-три стрибки, як раптом табун свиней почув хрюкіт свого головнокомандуючого і шмигонув за ним у степ. Останнім потелюючись в снігу підсвинок: тягнув задню, видно, хвору ногу, заборсався, та було пізно — Сіроманець збив його на бік і вчепився зубами.

З кузні вийшов спантеличений Чепіжний: в руках у нього було вовкове мотузяччя і ремінь. Чепіжний здвигнув плечима, обійшов

кузню, пильно подивився на берест, здвигнув плечима ще раз, зайшов у кузню знову. Оглянув стіни, подивився на стелю.

— Убийте мене — не доберу нічого! — сказав Чепіжний.

Чепіжний вийшов на поріг. Сашко проїздив трактором з причепом повз кузню: віз силос на ферму.

— Ти куди?

— Не бачите?

— На ферму?

— Ну.

— Ти не в школі? Що, сьогодні неділя?

— Ну.

— Де батько?

— А нащо він вам?

— Треба.

— Як не вдома, то в конторі, як не в конторі, то на фермах, як не там, то в полі. А що?

Чепіжний блиснув своїм огнедишним оком на вовкове мотузяччя, нічого не сказав, пішов у контору.

Сашко зло подивився вслід Чепіжному і включив «третю».

Сашків тато і агроном Павло Миронюк саме роздивлялися фотографію в свіжій районній газеті, де Чепіжний лежав на снігу, а через нього перескакував вовк.

— Кіно! — сміявся Сашків тато. — Гроза вовків сам під вовком. Та ще в такий спосіб!

Зайшов Чепіжний.

— Що там смішного?

— Гляньте, як хочете...

Чепіжний узяв газету. Обличчя його враз стало таким, наче всі сніги цієї зими впали не на землю, а йому на обличчя:

— Кореспонденти! Я їм покажу! Отак опозорить людину... Я, може, Берлін брав. Ні, цього я їм не прошу! Ви, Олександр Степановичу, як голова колгоспу, і ви, Павле Івановичу, як секретар парт-організації і агроном... Ну, як же це так? На що воно схоже? Наш колгосп один з кращих на Україні... От і зараз я зустрів вашого хлопця на тракторі. Хлопчик, якихось тринадцять років, а вже, можна сказати, спеціаліст. А воно приїхало на мотоциклі з газетки, клац-клац — і один із колгоспників опозорений!.. Я вас прошу обох, як член обласного товариства мисливців, я вас прошу... Так це ж тепер хоч із села тікай — засміють! Але найголовніше: вовк утік не сам!

— Як-то не сам? А з ким же? — запитав Сашків тато.

— Втік з чисєюсь допомогою. Диверсія! Гляньте: оце мотузяччя, який він був особисто мною зв'язаний, перегризене чи перерізане?

Сашків тато і Миронюк пильно обдивились мотузки:

— Нема сумніву — перерізане.

— А ремінь? Гляньте, це той самий парусовий ремінь від мого старого бушлата, яким я прив'язав Сіроманця за шию до драбини, — він перегризений чи перерізаний, я вас питаю?

— От тобі й на!.. А ви ж то кузню з вовком зачинили тоді на замок?

— Зачинив. Звечора вили собаки, вили всю ніч, вили і вранці, коли прилетіли оці... Замка я відімкнути не міг, відбив його ломом, — бог із ним, у мене ще замки є, — зайшов у кузню — вовк на ногах!

— Кіно та й годі, — звернувся Сашків тато до Миропюка.

— І кіно, і позор — все разом!.. Негайно їду в райцентр!

— Ми вам глибоко співчуваємо, Василю Дмитровичу, але сьогодні поїдете в поле. Возити соломі. А в райцентр я подзвоню. І, дійсно, треба щось в'яснити і про таємниче звільнення вовка.

— От коли б знаття — тієї ночі я сам би ночував з вовком у кузні... В обнімку, а ночував би. Коли б знаття! — бідкався Чепіжний.

Сховався Сіроманець на полігоні. Далеко в піщаних неродючих степах він надібав на полігон і наче знав — відчував, що тут йому буде спокій.

Фанерні танки, старі віджилі машини стояли в цій мертвій зоні, — ні деревини, ні куща, сніги, та піски, та воронки від бомб.

Старші льотчики навчали молодих влучати в ціль з неба: над вовком розламувалося небо, і літаки починали свої навчання.

За кілька днів Сіроманець вивчив їхній графік, достоту залазив в якусь воронку, коли літаки були ще далеко, і там спокійно пере-чікував смертоносний тайфун з вогню і сталі.

Потім приїздили льотчики, оглядали свою роботу; вовк одбігав від них подаль, не потрапляв на очі.

Зате по ночах було тихо. Така тиха благодать наступала, якої, ма-буть, не знав жоден вовк у світі.

Ніякий Чепіжний не заходив сюди, не морочив голови гарячий гавкіт собак. Басували вітри по відкритій рівнині, гасали наввипередки, лопотіли білими сніговими полами, навивали малим молодим вітрам степові пісні.

З харчами, правда, було слабувати: миші-полівки та й усе. Інколи який заєць забігав уночі в це біле привілля, не розібравши, куди він забіг... Зайцями вовк не перебирав ніколи, а особливо в цю його полігонну зиму.

Одного разу, коли літаків прилетіло особливо багато і вовка разом з його воронкою підкинуло в небо, — він навіть подумав, що він уже не вовк, а птиця, — і опустило в чорно-біле місиво, Сіроманець оглух.

— Отакої, — сказав собі вовк.

З тієї миті прильоту літаків він не чув своїми запечатаними ву-хами. Не чув і вибухів бомб.

Згодом на полігоні настали, видно, канікули, літаки не з'являлися, і вовчі вуха наче відійшли. Він став навіть тихенько наспівувати собі під ніс і слухав хоч щось, принаймні свій голос.

Віда прийшла з неба. Повалили такі могутні сліпі сніги, що навіть і він, Сіроманець, злякався: він добре знав, чим ці сніги йому пахнуть. Вдень і вночі він рився в снігах, орав їх лапами і зубами, але небо наче прорвало, і жодної миші, як на гріх!

Сіроманець охляв. Він часто провалювався в сніг з головою, годинами лежав, збираючись з останніми силами, щоб виповзти на поверхню і поповзом добиратись: куди — невідомо.

Нарешті, однієї ночі підморозило. Сіроманець зрадів, але на лапи зіпнутися не міг, безсилі лапи вже не носили його. Він ліг на спину і покотився з горба покотом.

В білому колесі землі і неба він викотився на дорогу, де слабо пахло конем і старою соломою.

Чомусь прилетіла ворона. Покружляла над вовком, сіла недалеко і сказала:

— Кар!

Вовк не поворухнувся. Прилетіло ще три. Поговорили між собою, посідали носами проти вітру і наче послули... Вовк розкрив пащу і — здох. Тоді злетіла одна ворона, друга, політали низько над вовком, подивились на вишкірені його зуби. Повсідалися ще ближче. Погойдали носами, хвостами, і тоді одна із них, найбільша, очевидно ворон, пішла пішки до вовка. Ворон ішов важко, наче мав на ногах пудові чоботи. Він зупинився збоку від вовка і дзьобом, завбільшки як великий часниковий зубок, сказав вовкові:

— Кра!

Вовк лежав мертвий. Ворон подивився на сніги, на біле небо, підняв одне крило, друге і вискочив вовкові на спину: вовчий хвіст порішив ворона одним махом... Вперше за багато днів вовк водночас поснідав, пообідав ще й повечеряв...

...Сіроманець уже не котився — його котив вітер. Вночі подув такий степовий надлиманський вітер, що захилиталися навіть скирти. Вовка закотило в лісосмугу, він обійняв лапами якусь деревину, навіть учепився за неї зубами, але вітер відірвав його і від неї. Його котило на вогні невеликого висілка, і він нічого не міг удіяти — тільки-но ставав на свої вкрай знесилені лапи, як вітер здував його з них і робив своє...

Знайшли його льотчики. Вранці капітан Петро Лях біг на фіззарядку і за щось зачепився, впав. Витрусив сніг з-під майки, придивився — собака. Собак у їхньому молодому висілку ще не було.

— Хлопці, а чий собака? — гукнув Петро своїм товаришам.

— Де?

— А ось, замерз.

Льотчики чобітьми повідкидали з вовка сніг.

— Цуценятко — слава богу! — сказав Петро. — Щось змахує на вовка. Андрійку!

Прибіг Андрійко Лях, став на коліна, придивився і прошепотів:

— Вовк... Тату, це вовк! Не канадський, не кордільєрський, а наш степовий, польовий вовк!

— Замерз, бідолаха... Чи, може, вбили? Але хто? — звернувся Петро до товаришів. — Ніхто у нас ніколи не стріляв. — Вітер забив Петрові подих. — Добре. Побігли на зарядку, а потім розберемось!

Льотчики побігли на спортивний майданчик. Андрійко Лях схилився над Сіроманцем, відгорнув йому сніг від пащі — під пащею сніг трохи відтав.

Андрійко підняв вовчу голову, поколунав підталий сніг пальцем і закричав:

— Тату! Тату, а вовк живий!

Доки біг тато з товаришами, Андрійко потягнув вовка до гаражів:

— Тату, розпалюй плитку в гаражі, я його тягну. Він дихає, хоча й помирає.

— Не тягни! Покинь, бо, може, вкусить, — з порога крикнула Андрійкова мати.

— Не вкусить! Він непритомний! І, видно, голодний, диви, які ребра, тому й прийшов до нас при такому вітрі та при зимі. — Андрійко заволик Сіроманця в гараж, підстелив під нього стару куфайку. Петро Лях нагримав на сина:

— Не підходь до нього! Якщо вовк, то нехай буде вовк. Але ти мені до нього не підходь!

Андрійко відійшов і сказав:

— Тату, ти не знаєш вовків.

Петро Лях розпалив плитку, його товариші-льотчики миттю збили в кутку гаража вовкові клітку з дверцятами, принесли м'яса і води.

Петро Лях сказав:

— Хай полежить до вечора, може, одійде.

— Прилетимо, а там побачимо...

— А що ми з ним будемо робити, якщо він оклигає? — запитав Андрійко. — Тату, хай живе у нас! Я ж то всіх вовків знаю тільки по картинках, але це ж справжній і такий здоровенний!

— Побачимо! — сказав Андрійкові тато і з товаришами пішов до зелених машин.

Вовк підняв носа — пахло бензином і м'ясом. Нанюхав м'ясо, з'їв. Десь далеко на полігоні зірвалися бомби, вовк ледь-ледь їх почув із далеких степів. Потім він обнюхав куфайку, прислухався: за стіною хтось ходив.

Андрійко і висілкові хлопчики попрутуляли замерзлі помідорні вуха до гаража:

- Ходить...
- Не кричи...
- Ходить, кажу...
- Га?

Андрійко приліг до дверей і запитав:

- Кажу, ти є?
- У-у-у, — тихо відповів вовк.

Андрійко скочив на ноги:

- Ви чули — він говорить! Він упізнав мене по голосу!
- І що ти там крутишся біля того вовка? — сердилася Андрійкова мама, нагрібаючи на подвір'ї віником сніг на килим.
- Тата жду. У мене канікули, — буркнув він.

Минули дні, і не раз можна було бачити Сіроманця в ярах за висілком: він сидів і терпляче чекав, доки Андрійко Лях покатається на лижах зі своїми однокласниками.

Хлопчаки гасали навколо Сіроманця, перекидалися, падали, сварились, виходило часом не без бійки та сліз: тоді Сіроманець подавав голос, і вся ватага рушала за ним снігами у виселок додому.

Віднині Андрійко, Андрійкова мати та Сіроманець стали далеко виходити в степ і слухати в небі ревіт реактивних літаків, ждати з аеродрому Андрійкового тата з товаришами.

Вовк, зачувши «газони» ще за горбами, мчав їм назустріч.

Петро Лях пригальмовував, Сіроманець вскакував у машину, щасливо повискував.

Льотчики видовбали лемами у мерзлій землі Сіроманцеві яму під лісосмугою, вкрили її сосяшничинням, і він став там жити, аби не нюхати бензину в гаражі. Істи йому було що, та він тепер і сам добував дещо в полях, щоб не засиджуватись.

- Коли?! — кричав блідий Петро Лях до своєї дружини.
- Після обіду... взяв лижі і пішов...
- Сам чи з вовком?
- З вовком...

Петро Лях вискочив у темінь. Вітер зі снігом збивав з ніг.

— А може, він до кого зайшов? — Петро Лях кинувся назустріч товаришам-льотчикам.

— Оббігали всі будинки — нема!

— Давайте ракетниці! Швидко! — крикнув Петро Лях, а сам, як птах проти бурі, заточуючись і провалюючись в темно-білі снігові вирви, подався до лісосмуги, до вовчого пристановиська.

Вітер різніс сосяшничиння, яма завалена снігом, вовка не було.

— Ага-га-га! — у відчай закричав Петро Лях у степ, але вітер задув його крик назад до рота.

Блідорозмиті ракети повисли над висілком.

Кілька «газонів» рвонулись від висілка в сніговий здиблений океан, але й вони потонули у ньому, поглухли.

Вовк волочив Андрійка за комір. Вітер підганяв їх на снігових белебених, але як тільки вони скочувались в яр і треба було знову підійматися вгору — отут Сіроманцеві доводилося похекати та попріти. Тоді вовк закидав Андрійка собі на спину, розсував грудьми свіжий сніг, лапи ставали на твердіше, і з такою швидкістю вони посувалися до висілка.

Вовк жалібно вив. Покидав Андрійка, сам відбігав, вив на всі боки, прислухався, повертався до Андрійка знову, знову закидав його на спину і ніс далі. Андрійко обнімав вовка руками й ногами, щоб не зсуватися, щоб вовкові було легше.

Льотчики з ракетницями та ліхтарями вийшли за лісосмугу: але що ти його побачиш чи почувеш в цьому шипінні, ревінні, стогнанні, летінні?

Вовк поклав Андрійка на сніг і почав рити у снігу яму. Вирив яму, зсунув туди Андрійка і сам ліг біля нього. Сніг і вітер засипали їх швидко, хочче.

— У ямі тепло, — прошепотів вовкові Андрійко. — Аби нам до ранку не замерзнути, а там уже якось доберемося.

Раптом вовк насторожився: йому почулися постріли. В одну мить він вискочив з ями і завив. Так він ще не завивав ніколи. Все своє життя він завивав з голоду або з горя. Тепер в його завиванні була надія і радість.

— Вовк! — крикнув Петро Лях. — Я чую вовка!

Андрійків тато скинув кожуха, щоб легше було бігти, поскидали з себе кожухи його товариші-льотчики, і всі вони кинулися на вовчий голос. Раз по раз стріляючи з ракетниць, вони на мить зупинялися, щоб не збитися з вовчого завивання.

— Ой він темніє! Он! — ледь перевів подих Андрійків тато.

Знесилений вовк ліг на сніг, лизнув того снігу з вітром.

Підбіг Андрійків тато, підбігли його товариші-льотчики і побачили Сіроманця.

На його спині лежав Андрійко.

Андрійкова мати плакала та розтирала снігом йому руки, щоки, вуха, ноги.

— Заїхали ми не так і далеко, — виправдовувався Андрійко. — А заметіль почалася ну в одну мить...

— А ти не бачив по небі, що заметіль починається? — Андрійковому татові потроху одлягало од серця.

— Щоб я та тепер куди пустила тебе одного!

— Мамо, не тріть так сильно, вуха болять! — просився Андрійко.

— Я тобі дам «вуха болять»! В тебе ще не те мало б боліти!

— А тут лижа зламалася... Тату, а де вовк? — раптом запитав Андрійко і встав.

— Справді, де вовк? — перепитав Андрійків тато і вибіг у коридор. В коридорі вовка не було. Вибіг на вулицю — нема.

Андрійків тато схопив ліхтаря, і, як був роздягнений, так і побіг до лісосмуги.

Вовк лежав у себе вдома. Розгріб сніг і влігся на ньому під вітром, що свистів над ним на всі свої пальці...

Андрійків тато важко зайшов у кімнату...

— Ё, — сказав він. — У себе вдома. Приготуй, жінко, вечерю. Попесу йому щось повечеряти...

Дихнула весна з лиману. Теплий погляд весни зупинився найперше на снігах — і осіли сніги. Навпроти сонця удень засокотіли з-під них золоті струмки. Вологими ночами Сіроманець покрадьки зачав виходити в степ і там непорушно сидіти. Щось бентежило його вовчу душу, кликало її на ноги.

«А ти думав як, Сіроманчику, це вже нам з тобою кінець? Ну, скажи, думав?» — не покидав його голос Сашка.

Сашко стояв під грушею і слухав, як шуміла ярами весняна вода. На городі лежав опівнічний туман. Попискували сонні горобці під дахом. Пахло далеким вітром, якого вчора звечора не було.

— Засумував чомусь наш Сашко, — тихо говорила в п'ятьмі мати. — І вчитися гірше почав, і все йому валиться з рук. Ти помітив?

— Може, переростає, — тихо відказав батько. — Та воно й весна... Може б, йому десь на літо пугівку до моря...

— Я вже казала. А він: «Не хочу, буду це літо на тракторі в полі». Запав йому цей трактор...

Сашко зайшов у коридор.

— Це ти, сину?

— Тату, а у вовка вікно є?

— Вікно? Яке вікно?

— У лісі, чи де він там живе... Бо йому ж то треба дивитися, щоб не вбили.

— Нема у нього вікна, синочку.

— А вовк у лапи замерзає?

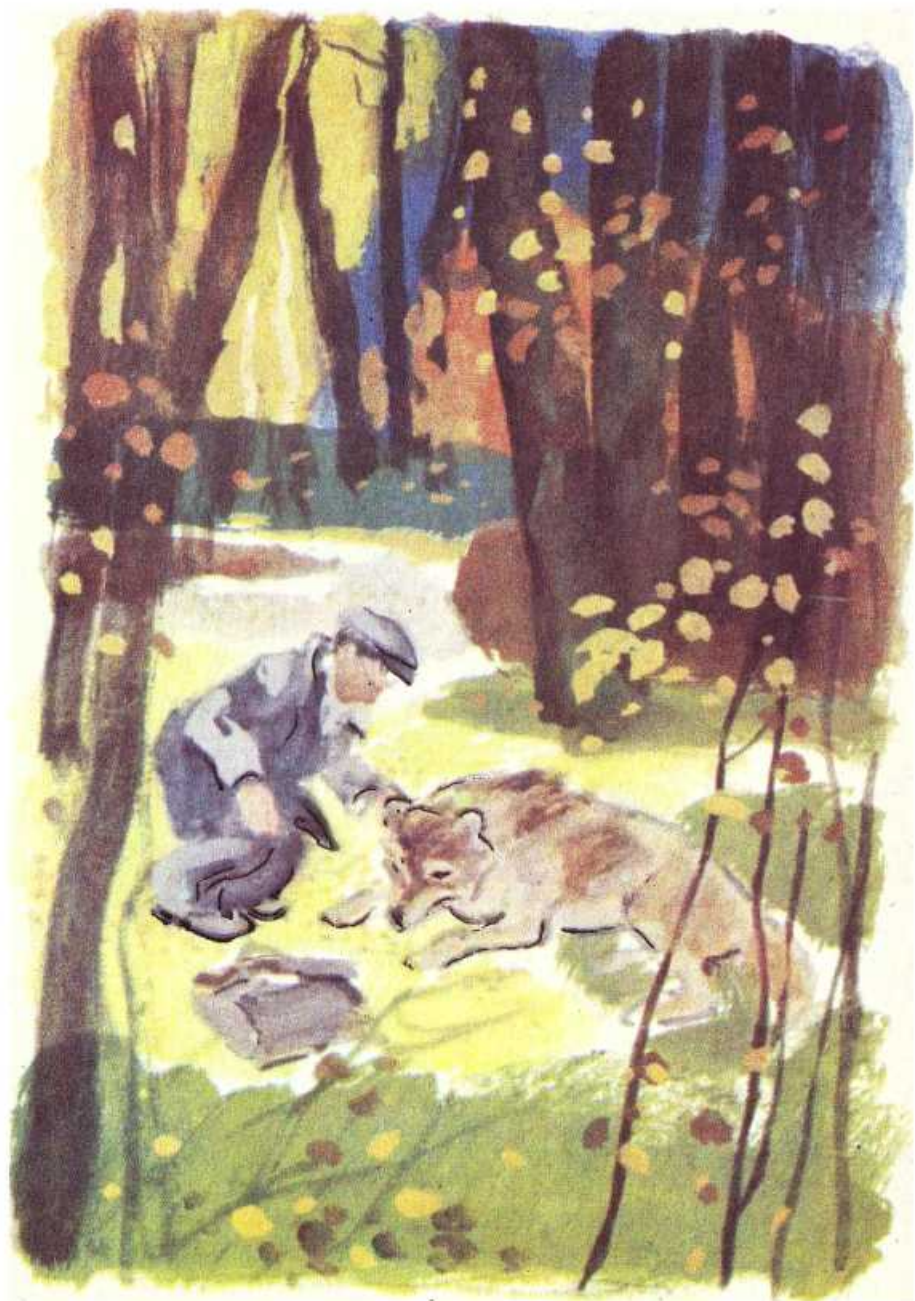
— Ще й як.

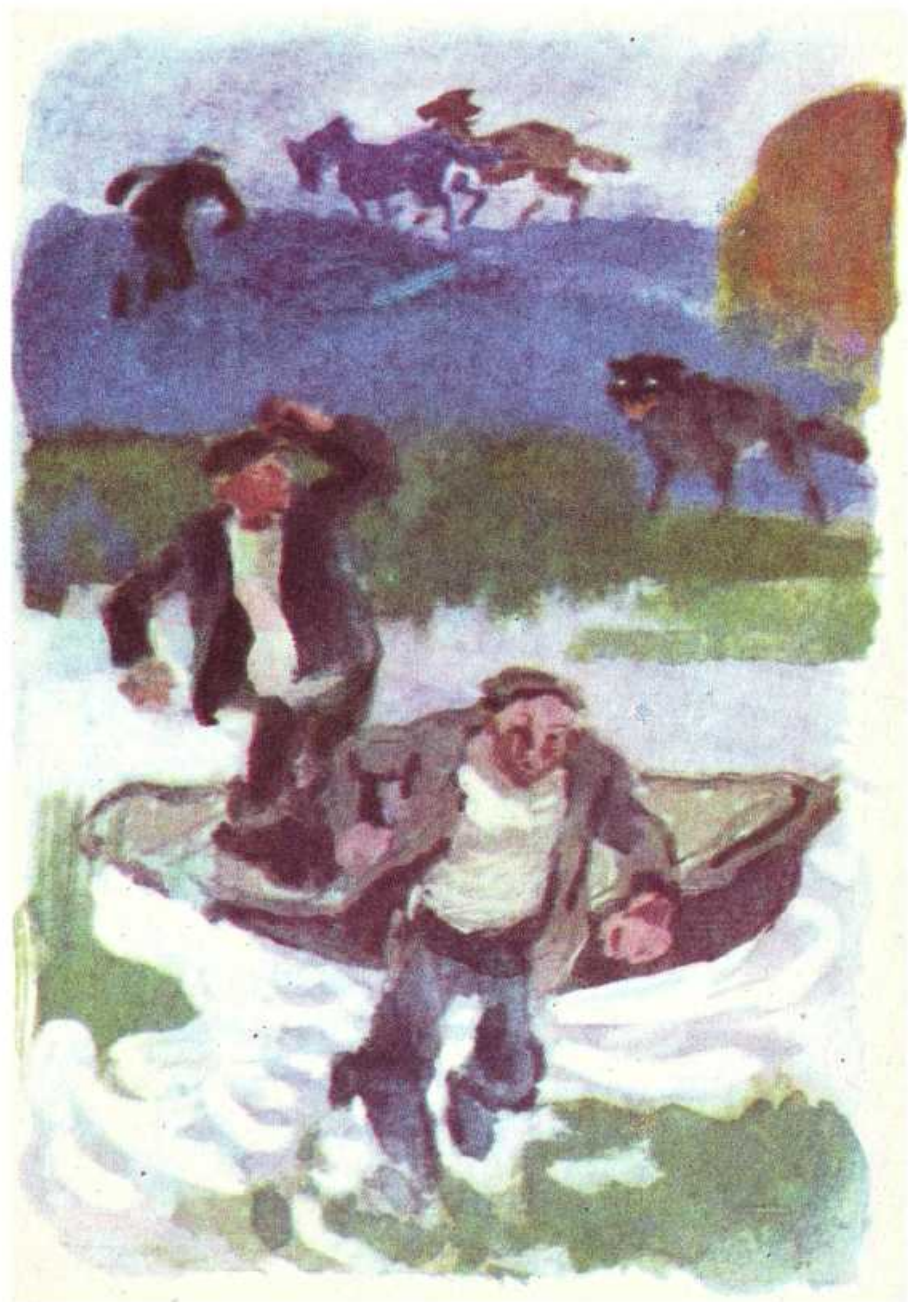
— Тату, от коли б я там був би вовком, я б теж замерзав?

— Такий ти хитрий, — сказала мати.

— От і не хитрий, мамо, — Сашко зайшов у свою кімнатку, ліг.

Його обійняв теплий сон: пливли білі айсберги в океані повз хату під голою грушею далеко. Вовка не було.





Чепіжний сидів навпочіпки перед кліткою Вовкодавихи і роздивлявся цуценят:

— Карлики! Пшоно! — кричав він жінці. — Іди-но сюди та тільки на них поглянь! Ось уже скоро півроку, а вони які були, такі і є! Криволапі, недолугі геракли! Не вирости ні на грам!

— То, може, вони ще виростуть, — втішала Чепіжного жінка. — А як не виростуть, то нехай вже такі будуть, ти ж тільки людям про це не розкажуй...

— А я ж за неї стільки грошей віддав, на мотоциклі віз аж із Києва... Що це ти мені привела? На Сіроманця з ними? Та з ними хіба що на курчат.

Вовкодавиха винувато дивилась на Чепіжного, а її піврічне криволапеньке потомство забилося в куток клітки і тремтіло хвостиками на знак протесту за такі приниження.

— Ну, куди я тепер з ними? Хто у мене їх візьме? В цирк? Там своїх таких хватає. Краще б уже коти, ті хоч мишей, бува, ловлять!

— Дядьку Василь! — гукнув Чепіжного від воріт Сашко. — А ідіть-но сюди, я вам щось покажу!

— Що там іще на мою голову? — Чепіжний поволі, насторожено підійшов до Сашка.

— Сьогодні наша районна, не бачили? Натє, прочитайте ось.

— «Цієї зими, — почав читати Чепіжний, — в Н-ську льотну частину прийшов пірат польових просторів — здоровенний вовк-сіроманець. Прийшов добровільно. Сам. Пригнав його голод. Крилаті сини пеба обігріли, нагодували, і тепер цей степовий розбійник мирно живе в частині, возить дітей на санях...» Оце так да... Але як же так, — розгубився Чепіжний, — щоб отак добровільно, сам? Сіроманець. Сіроманець здохне, а не прийде... Може, це його брат? Треба буде поїхати та подивитися.

— Якщо вас пустять, — сказав Сашко. — Частипа ж то військова.

— А вовк-то мій! — скипів Чепіжний. — Хто його перший вловив? Я? Я. І козу він із'їв чию? Мою.

— А навіщо він тепер вам? Хай собі у них живе.

— А збитки за козу? Я своє дарувати «за так» не звик!

— Ви зловили його, — гостро сказав Сашко. — Але ж Сіроманець утік!

— А хіба я винен, що його хтось відпустив, — обурився Чепіжний. — Може, ти?

— Я, — відповідав Сашко.

— Ну, да... — засміявся Чепіжний. — Сіроманець перекусив би тебе, як сірника! Отак: тільки хрусть! — Чепіжний навіть показав Сашкові, як би перекусив його Сіроманець.

Після обіду, коли добре вигодилилось, Чепіжний поїхав до Сіроманця. Не забув прихопити з собою і ту фотографію, де його перекакує Сіроманець: Сіроманця там було видно «на всі сто».

— Поробиш ці дні і за мене, — сказав Чепіжний жінці. — Я довго не буду. Туди і назад. Як спитає Олександр Степанович, де я, скажеш — поїхав у райцентр з зубами.

Сашко забіг за Галею Грушецькою додому, і дорога до школи в цей день сміялась на сонці досхочу. Весело і тепло було шпакам. Шпаки підвели в небо від щастя заплющені очі і співали так, що аж ноги під ними тремтіли. І земля співала, як шпак. Над озером обнімались шиями коні. Блакитними квітами розцвіли більші і менші калюжі. Ліс, так той наче поклав собі руку на серце і тихо благословляв журавлине крило над собою в осяянім небі, і мурахи з підтягнутим за зиму животом, і свою лісову стежину, що проси- хала в Сашка на очах. Сашко став роззуватися.

— Ти що? — спитала Галя Грушецька.

— Погасаю босяка. — І Сашко, нагнувши шню, побіг наввипередки зі своєю тінню. Коли Сашкова тень налітала на клапті снігу — вона голубіла, налітала па попелясте торішнє листя — темніла. Отак позмагавшись зі своєю темно-голубою тінню, Сашко підбіг до Галі Грушецької і захекано запитав її:

— А ти знаєш, ким я буду?

— Ким?

— А лісником!

Чепіжний повернувся додому па другий день. Заїхав мотоциклом на подвір'я і так і сидів на мотоциклі, не злавив. Побачивши господаря, Геракл відразу звалував від хати світ за очі — на город. Сидів Чепіжний довго, і грязюка на плащі стала підсихати навпроти сонця, взялася синюватим туманом, наче Чепіжний горів.

— То що, дядьку? — спитав Сашко. — Здрастуйте.

— Іди-но сюди.

Сашко підійшов.

Чепіжний витяг з-за пазухи кольорове фото:

— Дивись. Він?

На Сашка глянув Сіроманець. Біля нього стояв Андрійко Лях і льотчики.

— Він, дядьку, він. Сіроманець. А поправився як! Ще більший став. Ну, то й що?

— Війна триватиме, — похмуро прокривав Чепіжний.

— Як триватиме? Не отдають?

— Втік і від них Сіроманець! На цьому тижні втік. Добре людь- ми сказано — скільки вовка не годуй... А годували ж його там як, а як дивились за ним! За малою дитиною так не дивляться — втік! Сказав: привет, свободная стіхія, — і втік.

— То що ж ви тепер думаете робити?

— Почнеться другий тайм. Боротьба триватиме. Хто кого.

— А якщо, дядьку, він вас?

— Тоді чорт зі мною. Тоді мені гріш ціна, як і оцим моїм вилупкам! — Чепіжний підійшов до клітки. — Пламенний привіт від Сіроманця! Як нащот росту вгору? На місці? Молодці... Батько вдома? — спитав Чепіжний.

— Батько в полі. Буде він сьогодні вас лаяти.

— За віщо?

— А гній-то на поле ви розвезли?

— А жінка моя де? От біда! — Чепіжний закотив мотоцикла в сарай, замкнув і побіг на ферму.

«Втік! Втік! Тепер він прийде до мене неодмінно! Але ж тут Чепіжний зі своїм «другим таймом», будь він неладен! — думав Сашко. — Треба порадитись з татом: як тато скаже, так і буде».

Але Сіроманець не прийшов. І місяць, і другий. На вулики в садах облетів і поприлищав вишневий цвіт, розцвіли на городах маки, і літо стало обома ногами на свій поріг.

Сашко здавав екзамени. Вставав раненько, йшов купатися, приходив, сідав за підручники, потім одягав нові штани, білу сорочку, галстук, ішов до школи, здавав екзамени, ішов зі школи, і от одного разу... Сашко не повірив своїм очам: на стежці перед ним стояв Сіроманець! Високий, широкогрудий, з малими вушками на великій голові, з великими димчастими незрячими очима.

— Здрастуй! — самими губами сказав йому Сашко.

Сіроманець плакав. Великі срібні сльози котилися по його морді і падали на пісок під лапи.

Сашко обійняв його за ший, але в цю мить вовк відскочив від Сашка в ліщинник. Сашко оглянувся: стежкою від школи бігла Галя Грушецька.

— П'ять! — гукала вона. — Все п'ять! А де ти дівся?

— Та я тут оце думаю, чи стою... чи що... — промимрив Сашко. — П'ять — то добре, у мене з цим ділом, правда, слабувато. Ти, Галя, йди додому, я ще повернуся до школи.

— Щось забув?

— Та забув... гачки під партою забув. Слухай, у тебе батько лікар?

— Ветеринар, то й що?

— Я знаю, він по вівцях та по телятах... А по очах він уміє?

— По чийх очах?

Сашко зважився:

— От коли б твоєму татові я привів сліпого вовка — він би його вилікував?

— Вовка?

— Так.

— Сліпого?

— Так.

— Із казки?

— Ну. З оцього-о нашого лісу. Сіроманця.

— Ти сказився,— прошепотіла Галя Грушецька.

— Сіроманцю, Сіроманцю, йди сюди, не бійся. Зі мною Галя Грушецька. Йди сюди, Сіроманчику...

Галя Грушецька як стояла, так і сіла: з ліщини вийшов Сіроманець.

— Галю, встань і не тремти! — наказав Сашко.— Це Сіроманець. Він мій друг. Він сліпий. Він давно вже осліп, ще до того, як ускочив до Чепіжного у яму. Сіроманця треба вилікувати, аби він прозрів. Тато твій зможе?

— Аби-то я знала...— швидко заговорила Галя Грушецька.— Взимку приводили до батька сліпого бичка...

— І що?

— Так і відвели...

— Тоді діло пропаще,— сказав Сашко.— Ти розумієш, аби Сіроманець був зрячим, то він би пішов у краї, де вовків люблять. А сліпим він не знає, куди іти, от він і вештається під рушницею Чепіжного і таких, як Чепіжний... Будемо щось думати.

Ввесь вечір у верболозі біля озера Сашко з білого алюмінієвого дроту плів Сіроманцеві намордник. Галя Грушецька циганською голкою з дратвою до нашійника з їхнього теляти пришивала Сашків пасок для повідка.

— Може, я там забарюся,— тихо казав Сашко,— ну, скільки я там можу пробути? Ну, від сили три дні, подивлюсь, як там що, мені аби його пристроїти, але, може, я там забарюся, то ти вже прийди до моїх батьків і розкажи все чисто, як є.

— Не заблудишся?

— Дорогу я знаю. З батьком не раз бував.

— А харчі на дорогу?

— Добре, що ти нагадала.

— Я тобі приготую.

— І мені, і вовкові. Тільки не вари манної каші, ми з вовком її не любимо,— засміявся Сашко.— Прив'яжеш харчі ось до цієї гілки, щоб собаки вночі не вкрали.

Вдосвіта Сашко потихеньку вийшов з дому. На столі в його кімнатці біліла записка:

«Тату і мамо, мене не буде кілька днів. З шафи я взяв 50 карбованців.

Сашко».

Низький туман застелив город. З городу над картоплями стирчали самі лише мокрі макові голови.

На леваді стало холодніше, а туман вищим: якраз Сашкові по шию. Тепер над туманом мокрою маківкою пливла Сашкова голова.

Біля озера Сашко зупинився. Було тихо, тільки з очерету очертянки співали, не як люди.

Головами вниз до води вони висіли близенько від Сашка на очеретинах, наче хтось їх поприв'язував.

Сашко пригнувся, заліз під вербове віття, відв'язав вузла з харчами, тим часом верба його скупала росою.

«Нічого собі клумачок наклала, — подумав Сашко про Галю. — Наче на війну!»

З блекоти вигулькнув Сіроманець, вискnuв, підбіг до Сашка, поклав лапи йому на плечі.

— Доброго ранку, — сказав Сіроманцеві Сашко. — Що снилося? Нічого? Поснідаємо в дорозі, а тепер — бігом!

Вони бігли під жайворонками світанковим полем. Біла роса по колінах. Над білою гречкою гундосив безхатній, видно, джміль. Сонця на землі не було, але вгорі, у небі, жайворонки були вже золотими.

— Будемо бігти, доки не впадемо, — говорив Сашко Сіроманцеві. — А як упадемо, отоді вже будемо лежати. До Одеси лісу не буде. Яри та байраки. Мені одне: аби ти не забоявся трамваїв.

Бігли вони степовими дорогами. Коли ж попереду чи позаду них з'являлась якась машина чи трактор — ховатися було де: соняшники, пшениці, лісосмуги. Як їхало щось далеченько, то не ховалися й зовсім: мало що, хлопчик біжить з собакою, що ж тут такого? Буває, собаки й самі бігають по полях. Є такі собаки. А який це розумний буде бігати зранку дорогами з вовком?

Потягнулись яри і ярки, вибалки, балки. Найкраще було б прямувати ними, вони тверді, трава невисока, каміння немає. Але, скільки бачило око, ярами й балками вийшла пастися колгоспна худоба — рудою рікою вона повільно текла зеленими низами, а на впечених сонцем схилах ташувалися вівці. Ще й пастухи з гирлигами та собаками...

Сіроманець облизувався, його носа повертало на балки та на яри, на цей несподіваний квітник — та ще яких! — запахів.

— Завертаймо в лісосмугу. Подамося горою. Яри і вибалки для нас закриті. Це тобі не зима...

Села пішли під черешницею, стіни з білого і жовтого ракушняка, але обминати їх було легше, сіл у цих степах небагато. Зате сонця більше.

Навіть Сашкова тінь ховалася під Сашка від такої жарині. Сіроманець висолопив язика і поклав собі на плече.

Мріли степові кургани. Вони відривалися від землі і зеленими шапками повисали на срібній повітряній течії. А гігантські машини-поливальниці поливали пшениці, здавалося, не водою, а райдугами. Червоними озерами цвіли в лісосмузі маки. Синіми озерами біля

них — сокирки. Або молоточки. Або собачі мордочки. Так їх по-різному називають.

Сашко дістав з клунка пляшку води, напився сам, дав напитися вовкові.

— Вперед, Сіроманчику! Поснідаємо ввечері! Отут нам якраз половина дороги.

Польові стежки, цвіт гороху і гречки, літній вилинялий вицвіт неба, сірий цвіт каміння по кар'єрах, клунок на палиці на плечі. Оде-ся з морем не видно, сонце у хмарі сідає.

Раптом, де не візьмись, почало гриміти. Небо чисте, на заході якісь дві-три хмари, а гримить на грозу.

«Гірше,— подумав Сашко,— буде далі, доведеться почувати під дощем. Але де?»

Сонце сіло. Підсвітило хмари червопо-чорним, зверху засвітило зеленим — і дня не стало.

— Падаю з ніг,— сказав Сашко Сіроманцеві.— А тут ще гримить на нашу голову. Шукаймо якусь халабуду.

З-поза лісосмуги виїхала гарба з соломною чи сіном, Сашко і вовк лягли на землю.

— Бачиш, повна гарба. Виходить, десь недалеко скирта...

Вони пройшли за лісосмугу, Сашко не біг, ішов, ледь тягнув поги, як назустріч затемніла скирта сіна.

— Спробуємо переночувати у ній. В разі що — буди мене. Ти чутніший. А ось і озерце біля неї. Треба буде скупатися. Не прийдемо ж в Одесу такими замурзаними.

Сашко вигарбав у скирті невелику печеру, дістав з клунка вечерю, розіклав усе достоту: вовкові м'ясо, собі сир, цибулю, млинці.

— Побігли скупаємось, повечеряємо, бо завтра вранці у нас ще дорога.

Невелике степове озерце наче навмисне хто намалював літерою «О». Низька осока на низьких берегах мало ховала його від чужого ока. На берегах було видно сліди і коней і корів.

Сашко тихо зайшов у теплу воду. Вовк купатися не схотів, походив-походив по березі і сів. Зате Сашко накупався досхочу.

Погриміло та й усе. Тільки полякало. На небі чиста зоряна ніч. Золотими мандаринами між зорями пропливали супутники. Пливе-пливе така мандаринка — і нема, вже на тому боці Землі...

Сашко заснув. Сіроманець всівся біля нього і мав роботу: з поля не вгавали перепілки, в скирті не спалося мишам, з озера сплескувала риба. Перед досвітком вовк насторожився: здалеку почувся скрип коліс по нерівній дорозі і запахло кіпьми. І те й друге наближалось. І ось темна підвода, запряжена парюю коней, випірнула з поля. До скирти, правда, не доїхала, а повернула до озера. Троє чоловіків скинули з воза човна, спустили на воду, один відплив на середину води, а другий пішов берегом — зтягли сітку. Третій стри-

мував копей, вони шарпались з його рук, хропли: видно, зачули Сіроманця.

— Іван, та сходи принеси їм сіна,— почулося з човна,— не понаїдаються ніяк!

Іван прив'язав коней до сухого стовбура, вкопаного при березі, а сам пішов до скирти. Йшов він, як на зло, просто на Сашка і Сіроманця.

Сіроманець понюхав сонного Сашка, звівся на лапи і вийшов з-за скирти назустріч непроханому гостеві. І сів. Іван подумав на Сіроманця, що то пеньок і хотів було його обійти. Але Сіроманець пересів йому дорогу і сам собі сказав:

— Я — вовк.

— Вовк!!! — крикнув Іван і кицнувся тікати до коней. Коні відірвалися, побігли.

Сіроманець неквапливими стрибками, аби налякати, оббігав озеро. Той, що був на човні, перекинувся у воду, нічний товариш його а сіткою на березі покинув сітку і залопотів у поле.

Сашко прокинувся.

Сіроманець уже дихав біля нього.

Нічним полем від озера утікало троє.

— Тепер тікаймо й ми,— прошепотів Сашко.

Стрілка показувала: Одеса 5 км.

Сонце стояло на п'ять пальців від горизонту. Шосе двигтіло від машин. Сашко зійшов у кювет, через лісосмугу зайшов у соняшники.

— Одеса,— сказав віп Сіроманцеві.— Зараз ми тебе приберемо погородському. А реп'яхів! А соломи! Ну, хто в такому костюмі тебе вчив приїжджати в Одесу?

Сашко позбрав з Сіроманця реп'яхи, алюмінієвим гребінцем розчесав боки, шию, голову, одягнув намордник. Собі ж до коліна приклав галстук, розгладив, пов'язав.

— От ми з тобою й на людей стали схожі. Пішли. Тільки не біжи, не рвися, іди біля мене тихо і смирно...

«Щоб Сіроманець не вирвався та не втік. Тут під колесо недовго... Йди-йди, Сіроманчику, от молодець. Я з тобою, я тебе не покину і не віддам нікому»,— думав Сашко, а сам спідлоба позирив на машини.

В самій Одесі Сіроманець занервував: на вулицях траплялись собаки і собачата, на таких, як і він, повідках, але, зачувши його, одні в паніці рвалися з рук господарів тікати, а другі опшкірювались на нього, бризкали слиною, кипіли очима, повними зненависті.

Сіроманець сонів у намордник, по шкірі пробігали дрижаки. В таких випадках Сашко прискорював ходу або забігав у якийсь під'їзд, і там вони з Сіроманцем перечікували.

Біля лотка дядьки пили пиво. Сашко, ховаючи за собою Сіроманця, швидко підійшов до них і запитав:

— Де тут лікарня Філатова?

— Три зупинки любим трамваєм — туди.

— Куди — туди? — перепитав Сашко.

— Униз. Ну і собачка! — одесит з двома бокалами пива в руках нагнувся до Сіроманця. — А вона не кусається?

— Ні.

— Ну і собачка! А шия, а лапи — прямо тобі вовк!

Сіроманця обступили одесити з пивом, продавець покинув свій торг, став на бочку і зверху дивився на Сіроманця:

— А він хоч учений?

— Не бачиш? — гукнули продавцеві знизу. — По очах видно. Такі дурними не бувають. Часом не продаєш, малий?

— Не продаю.

— Цікаво, — продовжував продавець, — скільки ж це треба, щоб його нагодувати?

Сашко помітив: натовп навколо Сіроманця налипав, як снігова баба. З'явилися і жінки, ставали навшпиньки, заглядали чоловікам через плечі:

— Оренбурзькі платки? Почому?

— Ватин? Пропустіть, я питаю — ватин?

Сашко потягнув Сіроманця крізь натовп. Сіроманець подав тихий голос, і натовп обурено розступився:

— Куди батьки дивляться? Таке страховисько дитина водить, хоч і піонер!

Сашко зайшов у тихий двір лікарні. Сліпі люди ходили по спорищу з паличками. Ходили, видно, і не зовсім сліпі, попідруки, говорили, навіть посміхалися своїм словам.

Перше, що впало Сашкові в очі: густий бузок біля сарайчиків під червоною марсельською черепицею. Туди він і завів Сіроманця:

— Стій отут, Сіроманчику, і не ворухись. Я миттю все розізнаю.

Від лікарні до моря було недалеко, і дачники чи курортники спускали з повідків своїх собачок, аби вони погуляли саме в цьому місці біля лікарні, де в глибині синіло море.

Треба сказати, ці, як правило, фокстер'єри, молоді чи старі, проводили час у дружбі та злагоді: давно перезнайомились, їли приблизно однакову їжу, навіть перебігали трамвайну лінію під гастроном чи домову кухню по щось новеньке на зубки.

І треба ж було цьому народу зачуті вовка!

Сашко пройшов коридором першого поверху — ніде нікого. Піднявся на другий поверх: літня жінка в білому халаті натирала шваброю підлогу.

— Здрастуйте! — привітався Сашко. — Скажіть, будь ласка, а де у вас той лікар, що лікує очі? Я здалеку. І в мене мало часу. Але я хотів би з тим вашим лікарем поговорити.

— Приходьте після обіду, — відповіла жінка, не підводячи голови. — У нас — обід. Тридцять перша кімната.

На лікарнянім подвір'ї знявся собачий лемент і гвалт. З вікна Сашкові було видно дахи сарайчиків чи складів під червоною марсельською черепицею: на цю черепицю один за одним з криками і сльозами вилітали і падали фокстер'єри. Вони підстрибували у вікні, як м'ячі, і падали на черепицю.

— Що там за гвалт? — занепокоїлась прибиральниця.

Сіроманця обступило в бузку все собаконаселення району, він відступив до ракушнякової стіни паркану, далі вже було нікуди, а воно лізло, його було багато, тоді Сіроманець перекусив намордник і став хапати їх за загривки і викидати на черепицю.

Сашка, йому здалося, дуже довго не було, позаду — стіна, тоді Сіроманець перескочив через стіну і щез.

Сашко кинувся в бузок, вискочив на вулицю, в один провулок, в другий провулок, покликав Сіроманця над глиняним урвищем понад морем — сів і заплакав...

Сіроманець прийшов у Сашкове село. Сіроманець минув пошту, контору, зупинився перед хатою Шевчука. Постояв. Почекав, доки з хати вибіжить з рушницею Шевчук і смальне по Сіроманцеві. Той не вибігав.

Скавуліла лише у дворі його собака.

Сіроманець підійшов до хати Побігайла. Не вибіг і Побігайло. Всі були в полі, косили горох.

Найдовше стояв Сіроманець перед будинком Чепіжного, але й Чепіжного, на його превеликий жаль, не було на цей раз удома: косив горох.

На цей раз Чепіжний укохкав би Сіроманця, який прийшов помирати сам...

Сашко зліз з одеського автобуса і полем побіг до лісу. В лісі Сашко ходив до вечора, кликав Сіроманця у глинищах... Сіроманця не було.

Увечері, пізно ввечері Чепіжний поїхав на Київ — повіз Вовкодавиху з її дітьми на базар.

Сашко і Галя Грушецька бачили, як буксував його мотоцикл під горою...

Сірий степ з вонистими хмарами над собою лежав у Сіроманця перед лапами.

— Ого-го! — сказав собі вовк, почав ловити у траві коників.

Ловитися коникам не хотілось, і вони стрибали від зубів Сіроманця через Гіндукуш на Гімалаї... Тоді Сіроманець ліг на спину, підняв лапи, і на його лапи западав дощ, за дощем — сніг, аж до тих пір, коли на кожній його лапі не звили собі гнізда сорокопуди... Бігла біла вода, відцвітав пізній глід, пищали сорокопуденята, і синє небо продовжувалось в небеса.

З води сходило сіре сонце, на ньому скидалась риба, і Сашко обнімав Сіроманця за шию:

— А ти думав, вовчику, як? Ти думав, що це нам уже і кінець з тобою? — Сашко обнімав Сіроманця за шию.



О П О В І Д А Н Н Я

ГУСЕНЯТКО

Гусенятко розплющило одне очко, потім друге, пискнуло і — народилося. Мама подивилась на нього, вкрила його крилом і заплакала: вночі гуси мали відлітати. Її чоловік з табуном і старшими дітьми зранку подався на озимину понастися та політати над полем і плавнями перед відльотом. Гуска лишилася на пізнім своїм осіннім яйці. Вона ще мала надію, що з цього яєчка нікого не буде, — аж на і в, знайшлося: згорблене, вогке, сумне, з прилиплою шкаралупкою на дзьобику, гусенятко обсихало під маминим крилом і не знало, що двоє його братів і четверо сестричок народилися ще у травні, весною, коли ї треба, а воно — восени, сьогодні, коли іней цвіте на зеленім лататті і давно вже не чути голосу їхніх найближчих сусідів-деркачів.

Гуска думала: що робити? Летіти з дітьми через три моря і так не легко, а це сьоме, сьогоднішнє, куди? Під крило його не візьмеш і на спину не покладеш — упаде. А тут на дзьобі уже зима, заплава замерзне — що тоді? Зимувати з малим? А вітер, а сніг, а мороз та лід, а лисиці, тхори, куниці, кібчики, прибудні коти, собаки, а мисливці, а їсти що? Пропали. І старій гусці вперше не захотілося жити. Вона вважала себе довголітньою, бо прожила вже три літа і три зими. Тієї першої осені, коли вона молодою злетіла у перший свій ірій через три моря у тепле, — з очеретів піднялася така стрілянина, що тепер із свого покоління лишилася вона одна... Спитати б кого старшого, що їй робити з оцим малим, так серед гусячого табуна не було жодного діда-гусака або баби. Гуси до дідівства не доживали. Та й чоловік її — молодий, на ірій молодший від неї...

Гуска підняла крило і глянула на свого мізинчика: гусенятко кисло кліпнуло на маму і заснуло.

— Горе мені з тобою та й годі...

З низу, з заплави покотило волохатими хвилями, білими комірцями обпінився при воді очерет, нагнувся сухо над гускою, довгим листям своїм прикрив її всю на гнізді, і доки він лежав під вітром, — гуска скубнула з очерету його бляшаного листя, хотіла було скубнути ще раз, але очерет підвівся: Гуска зачайлась, коли вітер удруге

нагне очерет і вона скубоне із нього іще хоч листочок, та вітер раптово повернув і поклав очерет на порожні гнізда.

Між очеретом за лугами при озимині з прощального низького сонця вилетів з дітьми гусак — летів-летів і прилетів. Діти стали чиститись. Їхні набиті вола ходили під молодими жовтими дзьобами, наче діти цю ніч нікуди й не збирались.

Гусенятко визирнуло з-під маминої ноги і побачило тата. А тато побачив його.

Він поправив крило і сказав мамі:

— Лети повечеряй. Але дивися, не попади під літак над озиминою.

— Добре, — сказала мама. — Лечу.

— Лети по сірому. По синьому не лети. І не кричи. Над очеретом бери праворуч і вище: за очеретом в засідці вже трос.

Гуска полетіла. По ній кілька разів тарахнули, чи по ній, чи по табуну. Табун сів на гніздів'я. Гусак подивився: старих гусей не було: старі літають знизу. От їм і попало. «А де ж моя?»

Гусак випростав крило, випростав друге, обдивився свої крила ще раз і склав.

Крила були в порядку. Старші діти збилися до купи, поховали дзьоби до крил, грілися і поговорювали між собою.

— Як-небудь перелетимо і це море, і це, і друге, і третє, якщо не зіб'ють, — сказав їм гусак і глянув на пізню свою осінню дитину.

З горіхового неба стало крапати. В гусенятка на дзьобику зависла крапельина, і в тій крапельині гусенятко роздивлялося свого тата: у тата були сторожкі очі, висока очеретяна шия, татова шия ходила над гусенятком, поверталася над ним на кожен найнечутіший порух. Мав тато і високі м'які сірі груди, гусенятко пірнуло під них і так йому стало тепло, що воно відразу ж заснуло знову.

З поля від озимини тарахнуло, тричі тарахнуло і від очерету, діти висмикнули голови з крил і подивилися на тата:

— Летіти чи сидіти?

— Сидіть, — сказав їм гусак, хоч серце в самого забилося так, що гусенятко проснулося, вилізло з-під татових грудей, подивилося в його жовті очі і спитало:

— Чого так стукаєш своїми грудьми?

— Пропала, — подумав гусак і цієї ж миті повітря зашуміло і, збиваючи волоття очерету, опустилася важко задихана гуска.

— Ой, — сказала вона.

— Ціла?

— Наче... Ой... Що робити?

— Бери дітей і летіть. Я з малим лишимось тут і якомсь плавом будемо добиратись, доки воно підросте та стане на крила.

— Не полечу, — і її жовті, як і в тата, очі по краях взялися чорними обідками. — Буду з тобою і малим. А діти полетять з табуном.

— З яким табуном, куди? Глянь — одна молодь. Ти — найстарша. От і лети. Поведеш. З малим ти не виживеш тут. Чула?

— Чула, — сказала гуска. — То що, вже збиратись?

— Збирайтесь. Надходить ніч і мряка. Підіймайтесь у мряці. Крізь мряку вас ніхто не побачить і не дістане.

— А якщо літаки?

— Тутешні літаки у мряці не літають. До ранку доберетесь до заповідника. Там сідайте сміливо і нікого не бійтесь. Підготуйтеся. А далі від заповідника — морем. Над морем летіть низько. Над морем вас ніхто не зачепить. А там далі дивіться самі. Вибірайте ночі лише дощові і темні.

— А як ти малого не доведеш і сам?

— Не бійся. Ти, головне, бережи табун і дітей. Будь хитра і обережна. А я постараюсь на весну прилетіти до вас з малим. Мале, дивися, в нас яке — тільки народилося, а вже говорить. Гусачок!

Гуска підійшла до гусенятка і, сколупнувши з його дзьобика шкаралупку від яйця, сказала:

— Краще б ти не родилося і не говорило...

Серед ночі гуси знялися і полетіли. Гуска повела їх крізь мряку у небо і не втрималась, крикнула щось своєму гусакові на прощання. І як тільки крикнула, як відразу ж від озимини і очерету по ній і по табуну затаракало мокро і сліпо, як-небудь і неприцільно.

Гусак витягнув шию. Було тихо. Шепотів очерет. Потім почувся крик. Гусак дослухався. Ні, той крик був не гусячий, а людський. «Видно, попали по своєму, — подумав гусак, — вночі ж то не видно, де небо, а де земля». Гусак нагнув шию і послухав, чи в його грудях дихає гусенятко.

З відльотом табуна гусак відчув, як ніч раптом поважчала і стала тиснути своєю мокрою темінню до гнізда, темінь залазила йому в спинну і крила, наче хотіла сховатися в ньому і хотіла обсохнути в його пір'ї. Колись веселий, дорогий гусям очерет мовчав тепер над гусаком відчужено і вороже, вороже і темпо говорила до когось вода, перед гніздом з рибиною в зубах випірнула ондатра, ненажерливо подивилась на гусака, бо ондатра знала — гусак лишився з малим сам. Гусак засичав на ондатру, мовляв, мало тобі риби в заплаві, а ти ще й мого гусенятка хочеш? Лише підпливи — вб'ю!

Ондатра почула це і пірнула додому. Та ненадовго. За хвилину ондатр з'явилося двоє і, маюючи вусами воду, вони стали наближатись до гусака. Гусак засичав з усіх своїх сил, гусенятко забилося йому під живіт, під лани, заплакало-заницало, а дощ прибував з ночі, гніздо підпливало, ставало легшим, ось-ось гніздо попливе за водою, з'явилась видра, ондатри — тікати, видра — за ними, повпірнали і ті і та, і не стало їх більше чути.

Гусак обгорнув крилами гніздо з гусенятком і, відштовхуючись лапами об ворожу заплаву воду, вивів гніздо на струмінь ріки. На

струмені вода була не така, як при очереті. При очереті вода компюриста, вредна, то якийсь корінь, чи яма і вода там первує, сердиться, вічно щось їй не так; на струмені вода гінка і вільна, вона, ця струмінна вода, не питає, хто по ній пливе і до кого, летить вона вільно під осінньою ніччю, аж дво під цією водою давенить. І що їй до того, що гусак править по ній крилами своє гніздо з гусенятком посередині?

На струмені гусакові відлягло від серця, і він вів гніздо, не підштовхуючи його лапами: гніздо несло перед очима в бистру темінь, і гусенятко не могло надивитись на свого зграбного тата. Раде, воно залоскотало язичком собі піднебішня, виказало татові свої криленьчата, вилізло на край гнізда й сказало:

— Тату, я хочу сполоснутися! Я сполоснусь,— і шубовснуло в воду.

Гусак затерп. Ледве втримуючи одним крилом гніздо, другим крилом він витягнув з води гусенятко і вкинув його назад у гніздо.

— Я тобі дам, дурне, сполоснутися! Я тобі дам! А соми, а щуки, а судаки! — і в цю мить гусака щось поронуло зубами по лалі в воді.

Гусак прожогом вискочив на гніздо. Гніздо закрутілося на бистрині у вирі. «Розпадеться гніздо — пропадем»,— подумав гусак. Гніздо було нове, сьогорічне, і складав його гусак з жінкою з позаторішнього очерету — таким очеретом люди огороджують на зиму від вітрів парники.

Назустріч, знизу, з проти води, з глибини ночі з'явилися вогні, і з ними музика і вода помчала гніздо з гусаком і гусенятком на ці музичні вогні ще з більшою охотою. Вогні наближалися, і ні дощ їх не брав, ні темінь. Гусак оглянувся на береги — берегів не було.

Гусак став загібати лівим крилом, аби подалі від одих вогнів, розминутися б з ними! Вода під крилом пручалася, хихотіла, і судаки під гніздом клацали зубами. Гусак загіб правим. Праве крило було у нього дужчим, бо, коли водив ув ірій табуни, вітри йому дули чомусь завжди у праве крило. Та одне діло небо, друге діло вода. Вода гнула, шарпала, теребила і праве: гніздо не слухалось, гніздо мчало на вогні, і ось вони вже перед дзьобом, музика, чорна блискуча громадина з темної ночі...

— Плигай! — закричав гусак і гусенятко випало в воду. Його жовтеньке тільце вискочило в ніч, і сам гусак ледве встиг звестися на крила — перед його носом навалювала чорна рухлива гора.

— Птиця! — закричали з баржі. — Птиця!

Гусак вже було вишугнув над баржею, та з переляку зачепився краєм крила за антену, перекрутився і впав на баржу, на вугілля. З рубки його освітили прожектори, а бортом до нього вже добирався якийсь чолов'яга, гусак заборсався, став від вугілля чорним, а чолов'яга закричав до рубки:

— Світи, світи, бо я нічого не бачу! — і навкарачки поліз по вугілля, обмацуючи його руками й очима. Поруч з гусаком пройшли його руки і цибуляче дихання — чоловіга поліз до носу баржі. «Пропало мале і я пропав, — подумав гусак, — щоб то було плисти під берегом, не впливати на середину...»

Баржа дрібно двигтіла проти води і везла гусака назад від ірїю, від гусенятка, чоловіга з носу закричав:

— Не знайшов! Нема! Світи менше, очі сліпниш, світи слабїше, бо в воду впаду, — і знову на чотирьох поліз до рубки...

І треба ж було гусакові підвести голову! Він підвів голову, щоб роздивитись, де той його розшуканець, чи вже проліз чи ні, бо в хлопотїнні води і в гулі мотора гусак нічого не чув, як чоловіга був саме перед ним, внав на колїна і схопив обома руками гусака за шию.

— Єсть! Є! Ось! — і він звївся на ноги в світлі прожектора, тримаючи гусака за шию.

Гусак задихався. І тоді обома крильми, і здоровим крилом і забитим, зашмалив чоловіга по обличчю, що той упав горїлиць на вугілля головою до носу баржі, а сам, з перехнябленою, скособоченою шиєю викинув крила в безнадїї зіпертись на них, викинув, простелив і відчув, що крила його несуть і підїймають. Чорний, як ніч, він знову летїв, тиснув грудьми темїнь, і голова його телїпалась з крила на крило.

Тепер: де ж гусенятко, де саме воно вистрибнуло у воду і де ж та сама вода і над чим я лечу сам: над водою, полем, очеретами?

Гусак закричав, та з придушеного горла той крик був чутен лише йому одному. Гусак знизився і залїтав колами, довго лїтав колами і кричав.

Та ось і вона. Вода. Солодка, добра для гусячого малого народу, вода з теплими, мїлкими затоками, з лїтїними очеретами, де народилося його гусенятко і він сам...

Вода закурила ним, та ні лапи його, ні крила були вже йому не підвладні, і ця недобра чорна вода несла його всю ніч до світанку, аж доки не вдарився об металеву сїтку перед греблею ГЕС.

Гусак поворухнув шиєю — в шиї щось хряснуло, але не дуже, і він спробував впїрнути. Впїрнув, побачив верховодку, дзьобнув одну і другу: верховодки пішли непогано. Гусак випїрнув і сперся забитим крилом на воду — крило заболїло, занекло, наче сперся він ним не на воду, а на вогонь. «Пропало крило, — подумав собі гусак і тоскно глянув на верхів'я ріки, де мало бути гусенятко. — Де воно там, і де його шукати, і з якого берега?»

Зїмлілими, наче не своїми лапами, гусак відштовхнувся і поплив вверх по ріці. З шлюзу поволеньки висунувся нїс ще однеї баржі з вугіллям, гусак пірнув і замолотив під водою до берега наскїльки хватило повітря. А коли повітря не стало і він випїрнув і з баржі

закричали: «Птиця!» — гусак ударив крильми об хвилю, і здоровим крилом і забитим, й, не вірячи собі, полетів, важко, згорблено, орючи дзьобом, але полетів!

З берега, від спорожнілих дач, йшло троє брезентових рибалок. Помітивши гусака, вони підняли спінінги і засвистіли, заататакали на нього, гусак розгубився, заметляв шиєю і впав на воду. Крила його вже не тримали. Одним оком гусак косився на середину ріки на баржу, другим пас рибалок.

Човнів у рибалок не було, вода холодна — не полізеш, зате у їхніх руках були спінінги. І ось біля гусака зачали золотесенько вибухати блешні, рибалки будь-що, а хотіли піймати гусака на блешню. Гусак пірнав, випірнав, ухиявся від блешень і так і саяк, один із рибалок так той прямо був таки майже снайпер — його блешня висвистувала у гусака перед очима все ближче, ближче і раптом точно упала йому на дзьоб — каюк! — але гусак родився в щасливій сорочці, бо блешня тільки ковзнула по дзьобу і ляпнулась разом із своїми гаками у воду. Тоді гусак зібрав свої крила наче в одне, і вже не бачачи куди і що, а лиш би відірватися від своєї погібелі, темно і тяжко злетів. Вслід йому загуділа баржа і плюнув на небо спінінговий снайпер.

Гусак насилу підгрибав під себе повітря і, витріщивши очі, дивився-шукав, де б це його сховатися. На його щастя згори, з верхів'я, засірів лозовистий острівцець...

На острівці гусак допався до іржавого лозиного листа та кори, потім ліг на пісок і став тихо зализувати зболіле крило.

А гусенятко? Рай та й годі! Як тільки тато крикнув йому — плигай! — і воно вискочило з гнізда в іскристу чорноту і чорна рухлива громадина боком тернулася в бік гусенятка і хвиля схопила й потягла його в ніч — рай!.. Плинутий темний шовк води обгорнув його жовтеняке карапузеняке тільце, одягнув його хвилею, з хвилі і роздягнув, занурив і винорив, пливи собі далі!.. Яке воно все, коли все воно отаке: все темне! Не видно ні себе, ні тата перед собою, один тільки дощик січе тебе по голові та пахне якоюсь їжею, але де вона є?.. З ночі шумить, шумить, мабуть, очерет, жми, гусаченьку, туди, та не дуже бійся, а як тільки що — набирай побільше повітря і — під воду... На березі щось наче говорило. Гусенятко прислухалось — то вітер грався з водою залізним цепом від човна. «Тікати не буду, бо мені не страшно. Раз я нікого не бачу, то й мене ж не бачить ніхто».

Гусенятко підпливло до човна, обпливло його, вибрало під його боком затишне місце і задрімало. І наснилось йому, що воно вже велике, живе серед гусей, і гуси на нього кричать, і рай його скінчився...

«Здрастуй, дурне». — «Та я не дурне, я дике». — «Ну, раз дике, то йди до мене, не бійся, я сталевар, а це моя жінка Валя і троє моїх синів, вони теж сталевари. Я в бочку тебе на ніч посаджу біля сарая,

щоб тебе, часом, ніхто не зобидив, щоб тебе наші гуси не били». — «Та не будуть вони мене бити». — «А може, будуть!» — «Та не будуть!» — «А як і не будуть, то все одно не хочу, щоб на тебе дивилися». — «Оце подивися, яка в мене шия гарна, ну як в старого гусака. Погрій мене». — «А чого ж, іди за пазуху». — «Та я замурзана, от!» — «Дивися, Валю, як воно у мене за пазухою сидить. Заснуло. Ніжкою дрібає, мабуть, сниться йому, що пливе. Валю, та виключи той телевізор, бо прокинеться. Ти диви, як воно до тебе придулилося...» — «Тату, віддайте гусенятко нам. Нащо воно вам? У вас свої гуси є». — «Так у нас домашні». — «То віддайте його нам, тату!» — «А де ж ви його держати будете, на балконі? Та і діти у вас такі, що замучать його в перший вечір...» — «Тоді мені, тату». — «Кому, тобі?» — «Та мені». — «Так тобі ж в армію через місяць!»

Сизим іневим досвітком хтось наче ішов. Гусенятко хотіло виглянути з бочки, але не дострибнуло. Тоді воно спробувало крило, одне і друге, а потім уже обидва і вистрибнуло на бочкове ребро: худий, облізлий, довгий, городом від води по картоплянім бадилиці до гусенятка йшов сірий тато.

НА ДОБРАНІЧ

Перед його порою заходило на піч сонце. Сонце зайшло. Ліс потемнів, кар'єр густо засинів, сосна угорі золотіла.

— Ліс потемнів, кар'єр посинів, а ти золотієш,— сказав він сосні. З норі вилазити не хотілося, а тут заболіло вухо, наче нічого було тому вухові зараз робити,— але заболіло.

— Ковбаси наївся, і магазинної, і так домашньої з часником — куди я піду? Та не піду я нікуди. В норі тепло? Тепло. Вухо болить? Болить. От і лежи. Слухай собі небо над сосною, мугикай собі що хоч, не хоч — не мугикай.

Коров'як бджоли не любив. Уночі, коли бджоли не літали, коров'як так, було, зацвітав своїм старим іржавим тілом, тягнувся з усіх сил — з-під старого раптом вилазило молоде і цвіло молоде золотим, аж блищало, але бджоли й того не любив.

— Понюхаю тебе сам,— сказав лис коров'яку. І хоча з норі вилазити не хотілося — виліз. Став на пісок, побілений сонцем за літо, пісок залоскотав лисові лапи, і він ліг погрітися ще трохи на тепленькому. Погрівся. Тоді пригнув лапою собі до носа коров'як, нюхнув його верхню квітку, під нею понюхав нижчу, під нижчою ще нижчу, під тією ще найнижчшою, а попід найнижчшою найнайнайнижчшою вже при самій землі на піску.

Сосні зробилося млосно.

— Не обдуриш,— сказав лис коров'яку,— бо твоя верхня квітка найсолодша!

В кар'єрі сплескувалась риба, над лісом летів наморений літак.

— Лети, лети! От залізу в нору, і ти мене вже більше цю ніч не побачиш,— сказав лис літаку.

Літак, видно, розсердився, бо розвернувся посеред неба над темним лісом у синім кар'єрі — позолотився лише його тонкий хвіст нарівні з сосною.

Вухо давало себе ще знати, лис засміявся з літака і сказав:

— Лети. На добраніч. Лети, бо хоча хвіст ще у сонці, а треба ж тобі десь почувати.

І літак полетів.

По той бік води під скелею важко дихали високі «БелАЗи». Ті «БелАЗи» — лисове щастя: в обідню пору, коли хлопці з «БелАЗів» підполуднюють на гранітних каменюках — лис вже лежить за їхніми спинами в полинах.

— Я тут, — каже хлопцям лис. — Ніби ви не знаєте, що я лежу за вашими спинами в полинах? Знаєте, бо лишите мені на граніті магазинну і так з часником домашню, щоб потім дивитись на мене з «БелАЗів», як я на граніті їм, а часник викидаю собі під лапи...

Лис кинувся за джмелем. Цей джміль давно морочив лисові голову, бо дуже хотів вижити лиса з нори і самому жити у ній. Джміль знав, що ця нора була не лисова, а борсукова. Але ж лис зайняв її першим!

Лис зайняв її, коли ще мати була жива.

Джміль надувся і покотився тікати — навіть літати як слід не умів!

— Тікай, бо дожену! — закричав йому лис, а сам ліг на лапи у коров'яку і далі не побіг. — Не обдуриш! Бо ти заманюєш мене, я знаю куди...

Джміль заманював лиса до гусака. На тому тижні джміль прилетів в обід, саме тоді, як лис повертався від «БелАЗів» і коров'як зустрічав його. Прилетів джміль, намалював крилами перед лисячим носом нору і сказав, що нора — його.

Лис, довго не думаючи, дихнув на джмеля часником і заліпив його лапою.

Джміль трохи було оглух, але не впав, збив пелюстку з коров'яка і — подерся на небо.

— Так ти ще й мій коров'як оббиваєш! — і лис по-справжньому кинувся за джмелем, бо знав, що джміль довго у небі не пролетить. Джміль — не літак. І догнав його, правда, вже у селі за кар'єром в калюжі, де саме купався гусак: джміль з розгону і втоми впав за гусаком у калюжу, а лис наскочив на гусака. Гусак саме точив дзьоба об воду і лисові від того точеного дзьоба засвітилося в очах... Прощально-жовто засвітився коров'як...

Сергій Іванович Проць саме тоді йшов зі школи. Сергій Іванович хоча і був сьогодні першого вересня першачком, і вчителька так його і назвала, кинувся з новим портфелем у калюжу, підгилив ногою гусака, підхопив лиса на руки і побіг додому.

Гусак подивився вслід новій мокрій формі Сергійка — Сергія Івановича, побовтав лапою в калюжі скаламученим небом і знову почав точити об воду дзьоба, не забуваючи поглядати і на джмеля, що обсихав на Сергійковому портфелі.

— Я т-тобі дам!

— Мамо...

— Не мамай! Лисенятко до хати — а портфель?

— Мамо...

— А яке ж воно мокре, та мале, та жовтеньке... Іди ж мені зараз же по портфель! Ось прийде тато...

Сергій Іванович пішов на портфель: з портфеля, з мокрого букваря на «Г» — дивився гусак, а на «Д» — кудись убік дивився джміль...

— Не заманиш! — сказав лис.— Ось прийде зі школи Сергійко і ляже біля мене отут біля нори на піску, на тепленькому... Ти думаш що: коров'як із «БелАЗами», літак із сосною — це собі так?..

В кар'єрі сплескувалась риба, і від того срібного сплескування лисові зарядило в очах, рябіло доти, аж поки коров'як не сказав лисові: «На добраніч».

З М І С Т

П о в і с т і

Первінка .	4
Сіроманець	31

О п о в і д а н н я

Гусеятко .	68
На добраніч	75

Вінграновський М. С.

В48 На добраніч: Повісті та оповідання. Для мол. та серед. шкiл. в./Худож. В. А. Євдокименко; Рецензент П. Д. Морганко.— К.: Веселка. 1983.— 78 с., іл. Повісті та оповідання українського радянського письменника про становлення характерів підлітків, про любов та бережливе ставлення до природи.

4803010200—081
В $\frac{\quad}{\quad}$ 124. 83.
М206(04)—83

У2

Николай Степанович Винграновский

ДОБРОЙ НОЧИ

Повести и рассказы
(На украинском языке)

Для среднего школьного возраста

Художник Василий Андреевич Евдокименко

Рецензент Петр Давыдович Моргаенко

Издательство «Веселка», Киев-50, Мельникова, 63

Редактор В. В. Пономаренко
Художній редактор В. Ю. Тернавський
Технічні редактори В. І. Дмухар, Ф. Н. Резник
Коректори В. О. Букша, В. М. Шешеня

Информ. бланк. № 2634

Здано на виробництво 26.10.82. Підписано до друку 02.02.83.
БФ 51471. Формат 60×84^{1/4}. Папір друкарський № 2. Гарнітура звичайна нова. Друк. високий. Умовн. друк. арк. 4,65+2 вкл. (0,25) = 4,9. Умовн. фарб.-відб. 6,03. Обл.-вид. арк. 4,91+2 вкл. (0,26) = 5,17.
Тираж 50 000 прим. Зам. 456. Ціна 20 к.

Видавництво «Веселка», Київ-50, Мельникова, 63.

Білоцерківська книжкова фабрика, 256400, м. Біла Церква,
вул. Карла Маркса, 4.

20 к

